BRAVO

Revista elevilor Liceului Tehnologic Special pentru Deficienţi de Auz
*Cluj-Napoca * Nr. 9/2018*

Proiectul:

„Exploratori în vatra Sarmizegetusei”
Portofoliu-jurnal al călătoriei reale şi fantastice
a elevilor clasei a IX-a

Drumul corbului
(Istoria unui cavaler la Castelul Huniazilor)

- 2018-

BRAVO

Revista elevilor Liceului Tehnologic Special pentru Deficienţi de Auz

*Cluj-Napoca * Nr. 9/2018*

Proiectul:

„Exploratori în vatra Sarmizegetusei”

Portofoliu-jurnal al călătoriei reale şi fantastice

a elevilor clasei a IX-a

Drumul corbului

(Istoria unui cavaler la Castelul Huniazilor)

- 2018-

Lista de autori

Texte scrise de:

IOANA NICOLETA POPA

CLAUDIA BORTOŞ

EVA HORGOŞ

BIANCA ANDREA GRIGOR

AMALIA BUZDUGĂNARU

SARA SABĂU

MARIA ANDREEA SÎNGEORZAN

ROBERT DANIEL ILIEŞ

Povestea cadru:

MARA CHIRTEŞ

Desene:

IOANA NICOLETA POPA

BIANCA ANDREEA GRIGOR

EVA NAGY

ŞTEFAN ANDREI

PAUL RUSMĂNICĂ

SOLOMON IONA TITI

Coordonator:

Prof. GABRIELA CHIRTEŞ

Tehnoredactare computerizată:

MARA CHIRTEŞ

Design:

Prof. IRINEL-LUCIA OLTEAN

Revistă apărută cu sprijinul
Asociației NID pentru Copii Deficienți de Auz
ISSN: 2602-1129
ISSN-L 2602-1129
Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2018

Cuvânt înainte

de Ioana Nicoleta Popa

Diriginta ne-a spus să scriem câteva povești în legătură cu cele trei legende. Apoi noi ne-am împărțit în două grupuri: un grup care desenează poveștile și un grup care scrie povești. Am început să ne imaginăm altfel aceste legende, am avut încredere în imaginația noastră și le-am scris. Apoi, eu și diriginta am corectat lucrările făcute de colegii mei și am ales desenele potrivite pentru fiecare poveste.

În timp ce scriam poveștile noastre, ne-am amintit că acum vreo 3 sau 4 ani am fost și noi în excursie la Hunedoara și am vizitat Castelul Corvinilor.

Am scris câteva povești care i-au plăcut și dirigintei, apoi am început să facem o singură poveste din toate poveștile scrise de noi. De multe ori, noi lucrăm în grup și lucrările pe care le facem împreună ies întotdeauna potrivite și minunate. E mai plăcut să lucrez în grup cu ei, pentru că e interesant și mai ușor, pot să observ cum gândesc și ce simte fiecare.

Ce înseamnă revista noastră?

- Jurnalele de călătorie reflectă experiența noastră din cadrul proiectului „Eploratori în vatra Sarmizegetusei”
- Rescrierea legendelor despre castelul de la Hunedoara ne-a obligat să călătorim în timp și spațiu, la fel cum se întâmplă în prozele fantastice
- Desenele sunt felul nostru particular de a exprima idei, emoții, valori, atunci când nu avem cuvinte

Ce a însemnat pentru noi?

- Multă, multă gramatică și ortografie
- Muncă în echipă
- Plăcerea de a scrie, citi, călători
- Colaborarea cu Mara
- Participare la concursul de portofolii
- Dezvoltare
- Încredere în noi înșine
- Integrare
- Exprimare

Portofoliul-jurnal *„Drumul corbului sau curtean la Castelul Huniazilor”* prezintă călătoria reală și fantastică a elevilor clasei a IX-a de la Liceul Tehnologic Special pentru Deficienți de Auz din Cluj-Napoca la Castelul Corvinilor din Hunedoara.

Pretextul călătoriei: Un tânăr primește o scrisoare care conține harta unor drumuri, călătorii și aventuri legate de cele trei legende despre celebrul castel medieval. Fascinat, decide să devină cavaler. Însă, înțelegând că nu poate realiza singur călătoria, își invită colegii în această aventură, promițându-le că toți vor fi cavaleri sau domnițe împreună cu el. Și pleacă împreună... însoțiți de misteriosul expeditor (naratorul povestirii–cadru, autorul jurnalului).

O experiență inițiatică, la capătul căreia tânărul devine cavaler-scrib al Ordinului Corvinilor, iar colegii săi, curteni.

Corbul/MARA

Tunelul începe să se închidă. Dacă se închide, nu va mai putea fi deschis niciodată, iar eu nu voi reuși să mă întâlnesc cu tatăl meu. Un urmaș demn trebuie să apară cât mai repede, altfel, totul e pierdut. Secole de istorie și povești, legende, balade, cântece și cronici vor dispărea odată cu Ordinul Corbului. Harta e deja îngălbenită, iar cavalerii au rămas fără paji. Toți și-au încheiat călătoria și au scris poveștile. Praful se adună în bibliotecă, cărțile legate în piele rămân nedeschise, iar magia mea, nealimentată de scrieri noi, se sfârșește.

Cu toate acestea, noi flăcări ale speranței s-au aprins la marginea pădurii. Una dintre ele arde foarte puternic și cred că ea ne va salva pe toți. Este timpul ca un nou ucenic să își înceapă călătoria inițiatică și să ducă mai departe Moștenirea Corbului. Ceva îmi spune că inelul i se va potrivi perfect și că va putea să descifreze harta cu ușurință. Nu singur, bineînțeles. Viitorii cavaleri nu sunt niciodată singuri; ei știu valoarea ajutorului, a prieteniei, a încrederii și a sacrificiului. Un cavaler adevărat nu visează să obțină singur gloria și să fie adorat de curte: el știe să o împartă, să accepte ajutorul, să îl recunoască și, mai cu seamă, să mulțumească și să nu uite niciodată.

Este timpul să mă transform și să mă asigur că viitoarea generație de cavaleri primește tot ceea ce are nevoie pentru a-și începe aventura. Las magia să mă învăluie. Simt deja cum penele de corb se materializează și cum mi se micșorează tot corpul: îmi cresc aripi, oasele mi se ușurează și unde înainte era piele ridată, vor fi, în curând, pene negre și strălucitoare de corb.

***

Harta și inelul au fost livrate. Flacăra mea strălucitoare este, de fapt, o fată cu ochi mari, sinceri și privire inteligentă. S-a aventurat singură în parc, după ceea ce părea a fi o discuție aprinsă cu, presupun, colegii sau prietenii ei. Și-a găsit refugiul sub un copac, dându-mi oportunitatea perfectă de a-i lăsa cheia care o va ajuta să își înceapă aventura.

Am văzut-o de la depărtare, dar am zburat în așa fel încât să rămân ascuns în frunzișul des al copacilor. Pe când eram deasupra ei, am dat

drumul hărții prinse cu inelul Ordinului. A picat undeva în dreapta ei. Fata își ținea capul în mâini și nu am înțeles de ce nu încerca să găsească sursa zgomotului făcut de hartă la aterizare. Zburam în cerc pe deasupra ei, îngrijorat de eșecul misiunii mele, întrebându-mă dacă mă înșelasem în privința ei.

Am privit-o încă o dată, cu ochiul interior, cel care m-a ajutat să găsesc atâția cavaleri înaintea ei. Nu. Avusesem dreptate. Flacăra ardea puternic, aruncând în lume scântei multicolore. Și totuși nu găseam explicația. Totul a devenit clar atunci când o altă fată s-a apropiat. Părea să fie din același grup. I-a pus fetei supărate mâna pe umăr și a început să vorbească gesticulând. Nu scoteau niciun sunet, vorbeau doar prin mâini și expresii. Am rămas fascinat. Inima îmi tresălta de bucurie la noile posibilități apărute datorită faptului că aceste flăcări, care vor salva Ordinul, vorbeau într-un alt limbaj! Îi vor putea învăța pe ceilalți cavaleri limbajul lor și poveștile se vor îmbogăți mai mult decât am sperat vreodată.

Inima îmi bătea de parcă ar fi vrut să îmi spargă pieptul. Fetele se îndepărtau deja de hartă. Croncăneam disperat, sperând că se vor întoarce. Ultima mea speranță era să le fac atente altfel. Am plonjat în picaj, zburând mai repede decât atunci când eram un tânăr corb și am zburat destul de aproape, în fața lor. Spre surprinderea mea, fetele nu s-au speriat.Mă urmăreau cu privirea. Mi-am continuat zborul și am aterizat lângă hartă. Mi-am fâlfâit aripile deasupra ei și am decolat din nou, ascunzându-mă în copac. Mirate, fetele s-au apropiat de locul în care era harta. Mirarea s-a transformat în curiozitate. O văzuseră. S-au grăbit spre ea, au luat-o și au dorit să o desfacă …

Dar o femeie înaltă, cu păr brunet și ochi verzi le făcea semne de la câțiva metri depărtare. Fetele s-au grăbit la ea. Au plecat împreună (iar eu le urmăream de la distanță, zburând în spatele lor). Femeia înaltă nu părea prea încântată de excursia neplanificată a fetelor. S-au oprit aproape de castel, lângă un autocar, unde un grup mare de copii mâncau, uitându-se curioși spre castel.

IOANA

Am plecat cu un microbuz spre castel, fără să știm ce ne așteaptă acolo. Pe drum, unii dintre colegi dormeau, alții se uitau la filme pe laptop, alții povesteau, se jucau pe telefon sau citeau. Eu mă uitam pe geam, și cred că numai eu am observat că e ceva în neregulă. Era ciudat că șoferul nostru conducea cu viteză foarte mare, într-un loc în care nu mai fusesem niciodată. Nu înțelegeam cum colegii mei pretind că nu se întâmplă nimic și se poartă ca și cum am merge într-o simplă excursie.

Brusc, am intrat într-un tunel și luminile de la laptopurile și telefoanele colegilor s-au stins. Era întuneric beznă. Și liniște. Niciodată nu am fost așa liniștită și speriată în același timp. Drumul prin tunel era foarte lung. Părea să țină o veșnicie. Nu puteam să mă mișc de frică. Am închis ochii.

Ziua 1:

M-am trezit pe iarbă, lângă colegii mei, care mai dormeau încă. Nu departe de noi erau niște cai și un copac foarte mare. M-am uitat în jurul meu, apoi la copac. Pe el stătea o pasăre neagră.

Nu înțelegeam ce se petrece și nici de ce suntem îmbrăcați cu haine ce se purtau în secolul al cincisprezecelea. I-am trezit pe colegi, apoi am căutat pasărea cu privirea, dar ea nu mai era acolo.

Din senin, a venit la noi un băiat chipeș, înalt, cu părul lung, cu barbă și cu haine ca ale noastre, purtând o sabie și călărind un cal fantastic. Ne-a zâmbit și ne-a spus că suntem în anul 1460, Anul Domnului, în aproprierea unui castel și că am fost chemați de regele Matias cu scopul de a fi cavaleri, dacă vom trece de încercările la care ne va supune.

Eram și curioși să știm cine e el, așa că l-am întrebat. Nu a vrut sa ne zică numele său, ne-a zis doar că el e pasărea neagră și că e în echipa noastră și ne-a explicat de ce trebuie să fie și el în echipa noastră: fiecare echipă are nevoie de o persoană care să cunoască locul, care să ne conducă și să fie responsabilă pentru noi.

Ne-a rugat să ne urcăm pe cal și să-l urmărim până la castel. Drumul spre castel nu era foarte lung. Am ajuns imediat în fața castelului, și s-a facut seară.

Castelul acesta nu arăta ca în 2017, nu era chiar așa de vechi, erau mulți oameni și multe animale. Nu era un "muzeu", ca acum. L-am întrebat pe băiatul-pasăre dacă acesta e "Castelul Corvinilor" și el a zis că habar nu are despre ce vorbesc și că acest castel nu are niciun nume încă.

Mi-am dat seamă că ei trăiesc cu adevărat în anul 1460, iar eu și colegii mei facem doar o călătorie în timpul trecut. L-am văzut pe regele Matias acolo, pe un scaun de aur, povestind cu niște bărbați care păreau a fi regi. Regele Matias era un corb, nu un om așa cum am crezut noi. Băiatul-pasăre, așa cum îl numim noi, ne-a condus până la dormitorul nostru și ne-a zis să ne odihnim, pentru că mâine va fi o zi mare pentru noi.

Ziua 2:

Ne-a trezit băiatul-pasăre ca să mâncăm și ne-a pus ca apoi să mergem în curtea castelului.

Nu era chiar așa de comod și frumos precum e în 2017, pentru că nu aveau materiale bune și nici tehnologie modernă, și de aceea a fost mai greu pentru noi să dormim acolo o noapte.

După ce am mâncat micul dejun, ne-am dus în curtea castelului. Erau acolo și celelalte echipe.

Regele Matias a sosit și a zis :

- Prima echipă care va reuși să îl aducă aici pe fiul meu, care este prinț, și care va reuși să sape o fântână până găsește apa, va fi calificată pentru următoarele încercări. Aveți la dispoziție trei zile.

Apoi Matias a plecat.

Eu, împreună cu echipa mea, ne-am dus într-un loc ascuns, ca să nu audă celeilalte echipe ce plănuim. Fiecare dintre noi a zis diferite planuri, iar băiatul-pasăre a zis că mai bine terminăm prima dată fântâna și îl căutam după aceea pe prinț, pentru că va fi foarte greu să-l găsim și o să pierdem mult timp. A avut dreptate, așa că am început să săpăm o fântână. Noroc că cei patru colegi, băieții, se pricep bine la mașini și au construit o mașină de săpat cu materialele pe care le-au găsit prin apropiere. Cam până seara am săpat vreo 23 m și am găsit apă. Noi am făcut prima fântână, în timp ce celeilalte echipe îl căutau pe prinț. Regele Matias a aflat că noi am terminat, și a venit să vadă. Era bucuros și ne-a zis că putem merge să ne odihnim și ne-a sfătuit ca în ziua următoare să începem să-l căutam pe fiul său, pe care nu îl mai văzuse de mulți ani.

Ziua 3:

Toată ziua am încercat să facem planuri cum să-l găsim pe prinț. Băiatul-pasăre era așa ciudat! Nu ne-a ajutat deloc la acest plan și a plecat la o plimbare. Până s-a făcut seară, nu am reușit să-l găsim. Mâine era ultima noastră zi și nu mai știam ce să facem.

M-am gândit că dacă băiatul-pasăre a plecat fix atunci când noi încercam să-l găsim pe prinț, e și pasăre și nu vrea să ne zică numele lui, înseamnă că el e fiul lui Matias. Colegii au fost de acord cu mine. Am așteptat până s-a întors Băiatul-pasăre. I-am zis ce credem noi, iar el ne-a felicitat că am făcut o treabă bună și a zis că a meritat să fie în echipă cu noi.

Ziua 4:

Dimineața, ne-am dus la Regele Matias ca să îi spunem că l-am găsit pe fiul său. El s-a bucurat foarte tare când a auzit asta. Băiatul-pasăre era, de fapt, Matias al 2-lea. Când el era mic, a venit o cioară și l-a furat. Până atunci, regele nu își găsise fiul și de asta a plănuit ceea ce s-a petrecut zilele trecute. Știa că Ordinul Corbului are nevoie de noi cavaleri, iar găsirea fiului său era o încercare suficient de grea pentru a stabili dacă doritorii sunt demni de a trece la probele următoare.

Regele ne-a spus :

- Veți mai avea de trecut prin trei încercări. Fiul meu vă va explica, după ce treceți de o încercare, ce trebuie să faceți în următoarea. Prima încercare vă va testa imaginația și veți avea ocazia să demonstrați cât de bine știți să născociți și să spuneți povești.

Fiul său a continuat explicația :

- Va trebui să vă gândiți la trei legende: una despre o fântână, una despre construirea castelului și una despre corbul care a furat inelul familiei mele și, mai târziu, pe mine. Îmi pare rău, dar nu vă mai pot ajuta. De acum, depindeți unii de alții ca să treceți de încercări.

Zâmbind trist, prințul s-a prefăcut în corb și a zburat împreună cu tatăl său pe fereastra deschisă.

Noi eram entuziasmați de noua încercare și am decis să ne odihnim mai târziu și să ne apucăm imediat de treabă. Doream să ieșim în curtea castelului – pereții de piatră nu ne inspirau suficient de mult ca să putem scrie povești interesante. Ajunși în curte, ne-am așezat în cerc pe iarbă și am început să scriem. Nu ne-am oprit ore întregi, până când, obosiți, am adormit pe iarbă.

Ziua următoare, când ne-am trezit, am pus poveștile în ordine și i le-am prezentat regelui:

***

IOANA

Legenda corbului

După ce Iancu de Hunedoara şi-a recăpătat inelul, s-a dus la curtea regală cu el. Cei din curtea regală i-au cerut lui Iancu să vadă inelul.

Aceştia s-au uitat bine la inel, nu au găsit niciun simbol şi l-au dat afară din castel.

Iancu de Hunedoara insista că el e fiul regelui. Curtenii nu l-au crezut. Ei i-au spus să mai verifice încă odată. Iancu de Hunedoara a verificat inelul şi a văzut că era unul de aur fals şi fără simbol.

S-a enervat tare. Pasărea a schimbat inelele. Inelul original îl înghiţise, iar pe cel fals l-a ţinut în cioc. După ce Iancu a omorît pasărea, a luat inelul fals, iar pe corb l-a aruncat într-o groapă uriaşă, neştiind că inelul original e în el.

Acum Iancu de Hunedoara e nervos şi se zbate să caute corbul în groapă.

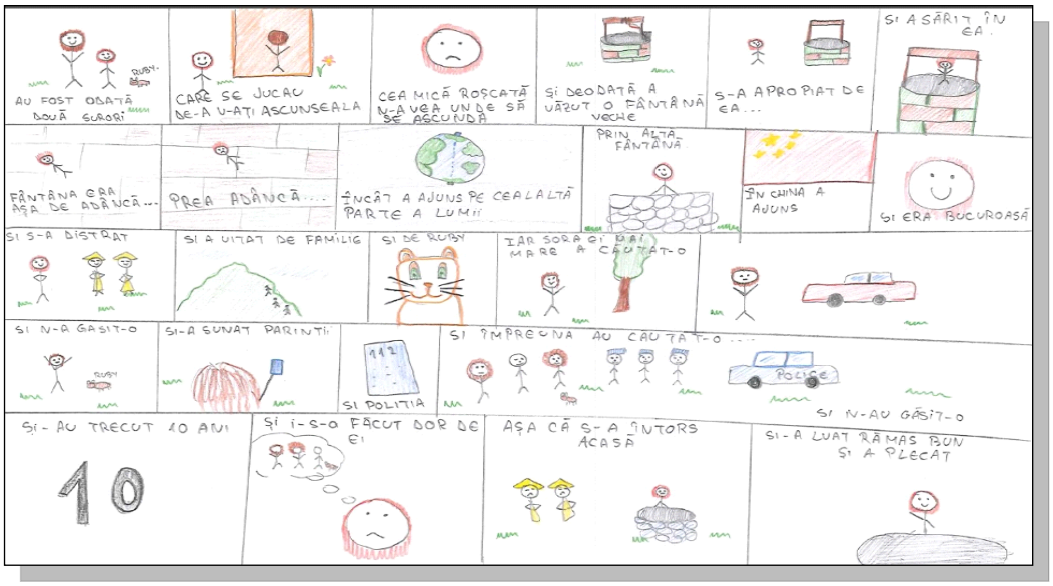
Fântâna

Erau două fetiţe care se jucau în curtea casei, unde era o fântână. Se jucau de-a v-aţi ascunselea. Fetiţa mai mică nu avea unde să se ascundă şi s-a ascuns în fântână. Odată ce a intrat acolo, a mers tot mai adânc, fără oprire. Şi a ajuns pe cealaltă parte a pământului. A ajuns acolo unde îşi dorea, în China şi a ieşit prin altă fântână. Acolo s-a distrat mult şi a uitat să mai vină acasă.

Sora ei mai mare a căutat-o peste tot şi nu a găsit-o. I-a chemat pe părinţii ei, poliţia şi ... nimic. Surioara ei era de negăsit.

Fetiţei mai mici i s-a făcut dor de familia ei cam după zece ani. A sărit în fântână şi a ajuns acasă. A intrat în casă, dar familia ei nu era acolo.

A găsit un bilet pe care scria că au plecat în China.

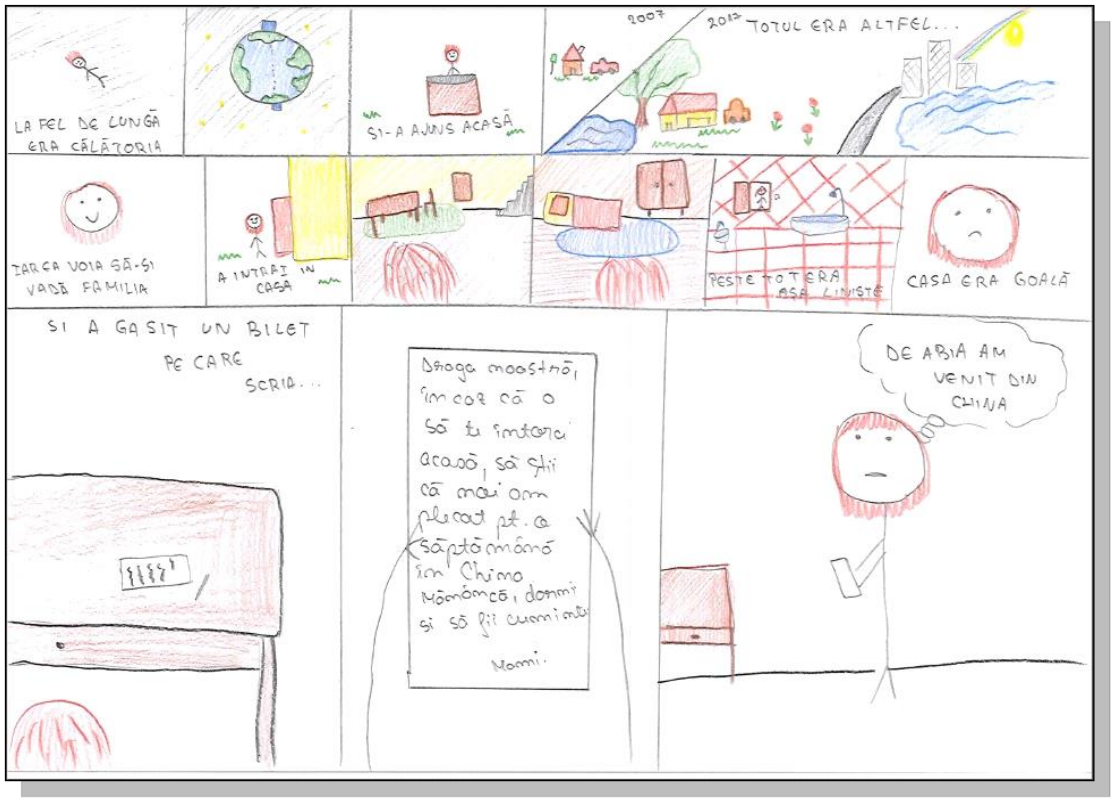

Castelul

Într-o seară, o prinţesă foarte frumoasă se plimba singură într-o pădure. A fost ucisă de o vrăjitoare urâtă. Vrăjitoarea a înjunghiat-o cu cuţitul şi prinţesa a căzut pe jos şi a murit.

Iar acolo unde se afla ea a curs mult sânge magic şi încet-încet a crescut un castel.

După moartea prinţesei, nimeni nu a mai fost în această pădure şi au trecut mii de ani. Odată ce castelul era gata, au apărut unicorni, zâne, nimfe, curcubee şi multe fiinţe frumoase. Numai fiinţele urâte şi rele nu puteau intra în castel, precum: vampirii, vârcolacii, vrăjitoarele, zombiile şi oamenii negri la suflet.

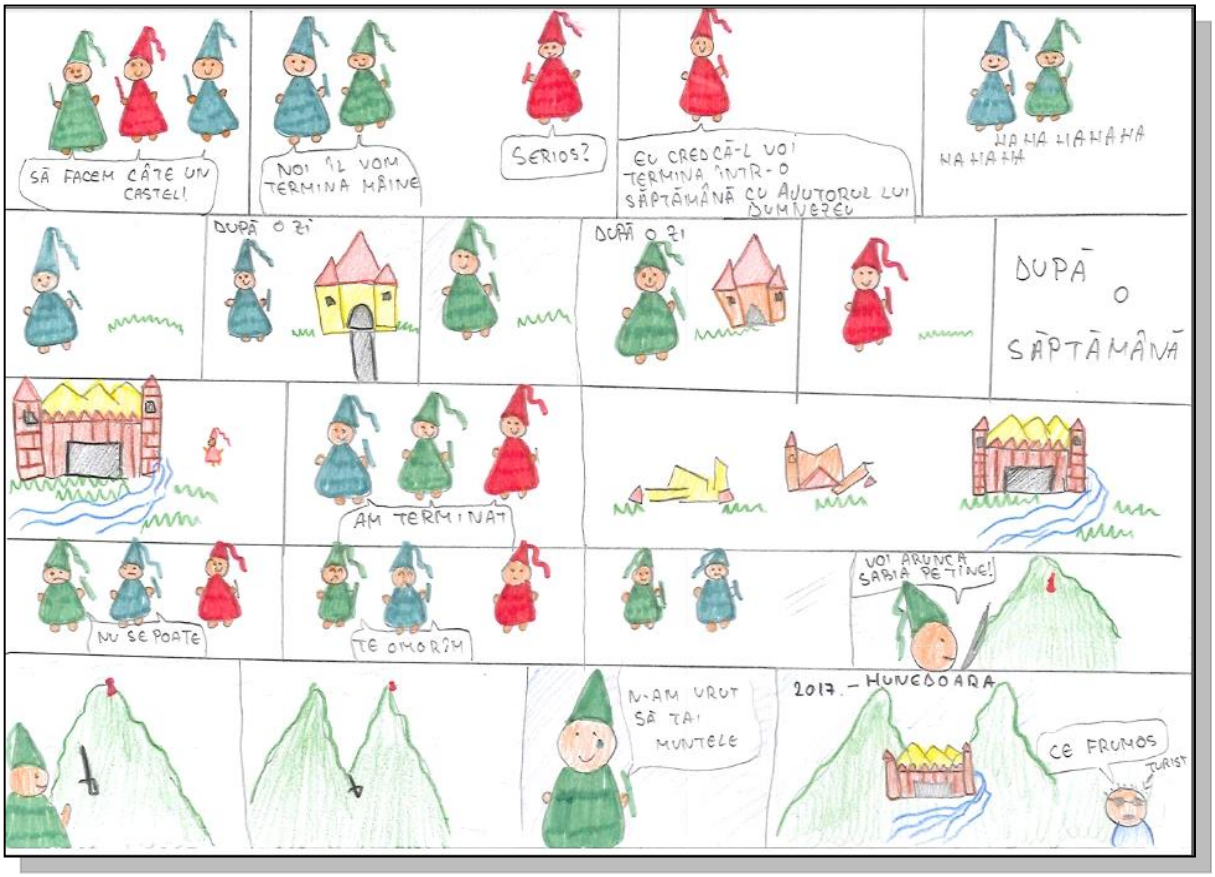
După câţiva ani, sufletul prinţesei a rămas în castel şi ea se simţea foarte singură şi supărată, iar supărarea ei a început să distrugă lumea încet-încet.

Oamenii nu ştiau ce să mai facă. Nici nu ştiau unde se află castelul. Dar ştiau că el există undeva.

Aşa că au trimis pe cel mai umil om să meargă să-l caute. Acesta era Andrei, fiul unui tâmplar. Andrei avea un suflet pur. A luat un cal şi a plecat.

El a găsit uşor castelul şi a putut să intre. A întâlnit-o înăuntru pe frumoasa prinţesă şi i-a ţinut companie.

Lumea a revenit la normal şi castelul a dispărut odată ce prinţesa s-a îndrăgostit de Andrei şi s-a mutat cu el în cealaltă lume. În lumea fantastică.

ROBERT

Fântâna

Un bărbat de 35 de ani a vrut să sape o fântână. A lucrat cu calm, dar nu a dat de apă.

Bărbatul se roagă la Dumnezeu să iasă apă din fântână. Şi nici în săptămână nu a ieşit apă. Bărbatul mai spus o rugăciune. El a mai lucrat trei săptămâni şi a ieşit puţină apă. A doua zi s-a uitat în fântână şi era apă

multă. Bărbatul i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru ajutorul tău. Eu am trecut pe acolo. Și am băut apă curată și gustoasă. Eu am mulțumit pentru cel care a făcut fântâna.

Corbul

Corbul a luat inelul şi băiatul a fugit după corb. O veveriță a urmărit corbul. Veverița a fugit la băiat, ca să-l cheme să meagă să își ia inelul.

- Hei băiatule! Hai după inel!
- Multumesc că m-ai anuțat!

Veverița îl conduce pe băiat până la corb. Băiatul l-a prins şi l-a băgat în pușcărie, după ce și-a luat inelul. S-a bucurat pentru că îl regăsise.

Castelul

Un cioban avrea oi multe și sănătoase şi un câine deștept. El a plecat în lume să găsească un loc bun pentru oile sale minunate. Doi ciobani l-au văzut şi au fost geloși pe bogaţia şi viața lui. Şi cei doi geloşi voiau să fure oile.

O mieluță a fugit la câine, apoi la cioban şi i-a anunțat. Noaptea au pornit la drum. În secret, câniele i-a condus pe oi şi pe cioban până la castelul puternic de la Hunedoara: Castelul Corvinilor. Cei doi ciobani, nebuni de geolzie i-au găsit şi a început o luptă.

Puternicul, căci acesta era numele câinelui, i-a mușcat pe cei doi ciobani răi, care au fugit din cauză ca li s-a făcut frică de el.

Ciobanul cel bun, câinele său cel viteaz şi oile minunate au intrat în castel. Au văzut că era un loc mare şi ciobanul s-a gândit să câștige bani vânzând brânză.

Fata regelui a auzit despre el şi a cerut din brânza lui. A gustat-o şi s-a îndrăgostit de cioban. I-a spus tatălului său că vrea să se căsătorească cu băiatul. Băiatul a acceptat, dar a pus o condiţie. Apoi au făcut nuntă. În același timp, a fost o altă nuntă, a oilor, pentru că berbecul a ales-o pe ziţa corniţa (care îl salvase pe cioban) și împreună au construit un castel unde au plecat cu toate oile.

Ciobanul s-a făcut regele castelului şi a primit numele „Corvin”.

Corbul

Am văzut ce se întamplă între corb şi furnică.

Corbul poartă inelul de aur. Îi era somn, așa că a pus inelul pe dulap. Furnica a venit, a furat inelului corbului şi l-a dus sub pământ. I l-a dat furnici-șefe şi era uriașă furnica. Au făcut o petrecere mare pentru că au luat inelul.

Corbul s-a trezit şi a văzut că inelul disăruse de pe dulap. A căutat peste tot și a ascultat tot pământul. A auzit că la furnică se face petrecere şi și-a bagat ciocul sub pământ şi a zis: „De ce m-ai furat inelul?” şi a bătut furnicile. Au murit toate şi corbul a luat inelul și l-a dus acasă.

Fântâna

O fată săracă făcea curățenie pentru un om boier care avea un castel mare, în care trăia cu mama lui, soția și cei 7 fii ai lor.

Într-o zi, Jacob a mers plimbare prin pădure, a văzut o fată săracă şi a întrebat:

- Unde dormi?
- Undeva prin pădure, a răspuns ea.
- Hai la mine acasă!
- Ok, zise Vanessa.

Ea mers la casa lui Jacob şi acesta le-a prezentat-o familiei lui, căreia nu le-a plăcut fata, pentru că era săracă .

Vanessa nu s-a supărat, căci era obișnuită cu asemenea comportamente.

Familia lui Jacob a zis:

- Dacă vrei să stai în casa noastră, va trebui să faci curat. Fără salar.
- Ok, a spus fata.

Într-o zi, Vanessa s-a dus la fântână pentru a aduce apă pentru animale. Au venit păsări: porumbei, pui și altele. Au cântat frumos şi când Vanessa a băgat găleata în fântână, a găsit o grămadă de bani.

Destul de mulți cât să devină milionară. A tăcut, dar era foate bucuroasă. Ajunsă înapoi la casa lui Jacob, a zis nu mai dorește să lucreze pentru ei. Apoi a mers să trăiască singură.

Luptând ca să își găsească un loc în lume, Vanessa și-a construit o casă frumoasă şi și-a cumpărat haine noi.

Într-o zi, se plimba din nou prin pădure și s-a întâlnit cu Jacob, care a privit-o mirat și i-a zis:

- Te-ai schimbat foarte mult.
- Da, așa este.

Jacob i-a spus fetei că era îndrăgostit de ea de când o văzuse prima oară și că acum o va accepta chiar și familia lui.

Apoi s-au căsătorit.

Castelul

O fată își dorea să aibă un castel.

Într-o zi, a construit un castel lângă munte. La un an și jumătate de la terminarea construcției, avea animale multe.

Animalele s-au plimbat şi au ajuns aproape de casa vecină. Stăpâna casei a urmărit animalele până au ajuns la castel şi a văzut că era un castel special.

Le-a spus tuturor celorlalți din sat despre existența castelului. și le-a arătat unde se află acesta.

Fata a auzit şi era speriată din cauza zgomotului pe care îl făceau sătenii venind spre castel.

Au venit la ea un băiat sărac şi un băiat bogat, care își doreau să fie cu ea, dar fata l-a ales pe băiatul sărac, pentru că era blând.

Băiatul bogat a fost invidios şi a făcut un plan pentru că voia să distrugă castelul fetei. Nu a reușit, pentru că a fata avea magie specială de apărare şi nimeni nu mai putea intra în castel fără să îi lase stăpânii acestuia.

Corbul

La început, un regele Sigismund a trimis un servitor să cheme fetele din regat la curte, pentru a-și căuta o soție. Şi regelui i-a fost dragă una dintre fete, dar povestea lor de iubire a fost una scurtă.

Regele Sigismund a plecat la război. Când s-a întors, regele s-a întalnit cu fata, care era gravidă și i-a dat un inel de aur. După câteva luni, fata a născut un băiat, care era copilul lui Sigismund. I-a pus numele Iancu. El a crescut şi inelul de aur a devenit al lui. A venit un corb şi a vrut să i-l fure.

Când corbul avea inelul în cioc, Iancu, băiatul regelui, a luat un arc şi săgeți şi a tras cu o săgeată, dar nu a nimerit. Corbul era fericit că Iancu nu știe cum să tragă bine cu arcul. A zburat croncănind fericit, însă, fiind neatent, s-a lovit de un pom și a leșinat. După o zi, s-a trezit. Loviturile îl dureau, dar a zburat în continuare. A ajuns în alte locuri, unde a văzut o vrabie care era frumoasă.

Corbul s-a îndrăgostit de vrabie şi inelul a căzut pe jos. Un băiat și o fată erau împreună în pădure, iar fata a văzut inelul, după ce acesta a căzut pe pantalonii băiatului. Ea s-a bucurat foarte mult, credea că el vrea să se căsătorească cu ea, dar s-a înșelat: el nu dorea. Ea a luat inelul de aur şi l-a pus pe mână, lângă celălalt inel pe care îl avea.

Corbul a văzut-o pe fată punându-și inelul și a zburat spre ea ca să îl ia înapoi. Ea s-a speriat şi a plâns.

Corbul a plecat înapoi la Hunedoara şi a vrut să-i dea inelul iubitei lui, vrăbiuța, dar l-a auzit pe Iancu strigând că nu vrea să piardă inelul pe care îl primise de la tatăl său. Corbul s-a speriat şi inelul i-a căzut din cioc. Iancu a întins mâna spre el, iar inelul i-a picat pe deget. Iancu era fericit pentru că își recuperase inelul, așa că a dat o petrecere mare ca să sărbătorească.

VREAU SĂ IAU INELUL LUI!
AM LUAT INELUL! O SĂ FIU BOGAT!
HA NU! DĂ-MI-L ÎNAPOI!
AU! NU TREBUIA SĂ FUR.
CU EL VOI PUTEA FACE MULTE.
E INELUL MEU, PASĂRE!

Fântâna

Pe stradă era o fântână micuță. O fetiţă a văzut că pe fântână scria că se numește „fântâna dulciurilor“. Ea voia să vadă ce e în fântână, așa că s-a aplecat peste margine. A venit o cioară ciudată, care voia că fata să cadă în fântână şi a căzut deja, pentru că s-a speriată pe corbul ciudat. Pe fetiţă o cheamă Sulli. Ea a plâns, fiindcă că era singură și nu avea pe cineva care să o ajute în fântână.

Ea s-a plimbat doar puţin şi a văzut o uşă micuţă, deschisă. Ea a intrat şi a rămas surprinsă că vedea o cameră uriașă cu o mulţime de dulciuri diferite. Pe ușă scria „este interzis să intri fără permisiunea stăpânului”. Sulli a intrat, ea credea că stăpânul nu e aici. Imediat, după o secundă, a venit stâpănul. Sulli s-a ascuns repede, cu o felie de ciocolată. Ciocolata s-a mișcat şi i-a spus să plece de aici, căci e periculos dacă cineva intră aici fără permisiune. Ea s-a speriat tare pentru că nu a văzut vreodată o ciocolată care să se miște.

A strigat, stăpânul a auzit şi a prins-o pe Sulli şi a luat-o. Stăpânul a legat-o pe Sulli cu aţă pe un lemn, voia să o omoare. Dar a fost norocoasă Sulli că dulciurile au salvat-o, pentru că era o feţită frumușică. Dulciurile au vărsat ciocolată fierbinte pe stâpân şi acesta a pierdut energia de la ciocolata fierbinte, Sulli au fugit cu celelalte dulciuri şi a fost greu să iasă din fântână. S-au luptat și au reuşit să scape cu dulciurile din fântână.

Sulli s-a dus să aducă mult fier ca să-l pună pe fântână să nu mai iasă niciodată stăpânul. Stăpânul se lupta să iasă de acolo și nu a putut. A lăsat un plic pentru Sulli.

După într-o zi, stăpânul a murit pentru că avea piele arsă. Sulli a venit din nou şi a văzut un plic de la stăpân pe care scria „Este mai bine să trăiești, ne mai vedem din nou, Sulli”. Sulli se gândea cum se poate aşa ceva. Celelalte dulciurile încep să se topească de când a murit stăpânul lor. Așa că Sulli a părăsit camera această și a scris „nu ai voie sa întri, e un loc periculos” pe ușă. Ea nu voia ca alți oameni să afle de această încăpere, care i s-a părut interesantă.

Castelul

Moonbin are o soră și o familie. El vrea să aaibă un castel dar nu poate că nu are materiale necesare pentru construirea unui castelul. Moonbin o întreabă pe mama lui că dacă el pune un diamant in pământ va crește un

castel din el. Mama lui îi spune că nu există așa ceva, pentru că ea nu crede în magie. Tatăl și sora lui au zis că e posibil.

Moonbin alege să creadă ce zice tatăl său și sora sa, după aceea el a ieșit la o plimbare pe afară. El a găsit într-un loc un copac care face diamante. El a luat un diamant care era un mugurel și l-a pus în buzunarul său, apoi a alergat spre casă și diamantul a căzut din buzunarul său într-o baltă de noroi. El a simțit că i-a căzut diamantul din buzunar, l-a căutat și nu l-a găsit, așa că a plecat acasă supărat. Tot își dorea să aibă un castel.

Seara ei au simțit că pământul se mișcă și credeau că e cutremur. Moonbin a ieșit afară și a văzut chiar în fața casei lui un castel uriaș din diamante și nu putea să creadă. Mama lui a venit și ea să vadă ce e și s-a șocat. De atunci mama lui a început să creadă în magie și Moonbin era bucuros că nu a renunțat să își urmeze visul.

BIANCA

Corbul

Un rege are nevoie de o servitoare. Seara, un alt servitor de a regelui s-a dus să caute o femeie și a găsit una frumoasă. Și a dus-o la rege. După ceva timp, regele s-a îndrăgostit de servitoare și s-au căsătorit.

Peste două săptămâni, regele pleacă la război şi a lăsat soţia în grija unui băiat. Soţia lui e însărcinată. Regele a lăsat inelul la soața sa.

După câteva luni, a născut un băiat și i-a dat inelul fiului său. Când băiatul a crescut mare a început să învețe să tragă cu săgeata. Băiatul a pus inelul pe o masă ca să tragă săgețile. Un corb a văzut inelul și l-a furat. Băiatul a văzut că corbul acesta i-a furat inelul și a aruncat cu săgeți in el și corbul a căzut pe jos.

Seara, au venit mai mulți oameni la castel. Băiatul a luat corbul și inelul cu el la castel. Și când a ajuns acolo, i-a povestit oamenilor din castel ce s-a întâmplat azi și aceștia l-au felicitat. O bătrână se uită lung la corbul

care se află pe podea și observă că respiră. Corbul a deschis ochii și a tras cu un ochi, iar bătrâna a leșinat. Corbul s-a trezit și a început să danseze hip-hop și regii au râs. Regele din greșeală a stins becul pentru că a râs tare, geamurile erau deschise, iar corbul a profitat de întuneric și a luat inelul de la băiat și a zburat afară. Pe drum, corbului îi venea în minte ce amuzantă era bătrâna care a leșinat. A ajuns la el acasă și prietena lui l-a întrebat de ce a întârziat și corbul i-a zis să lase baltă asta și să se căsătorească odată.

Fântâna

Un băiat se plimbă pe stradă și s-a așezat pe o bancă. Ceva îl deranja, simțea că e ceva în spatele lui. Așa că a aruncat o privire să vadă ce e acolo, era o fântână.. El s-a apropiat de fântână și a aruncat o privire să vadă dacă este apă înăuntru, dar nu era.

El s-a dus acasă, a luat o lanternă și o scară și s-a întors înapoi. A pus scara în fântână și a coborît. El a început să sape, dar pământul era așa de tare, ca o piatră și nu putea continua. A tot săpat și pământul cădea înapoi în fântână. A văzut ceva alb și s-a speriat, erau niște oase. A murit cineva și a fost îngropat în fântână. El a ieșit de acolo și a băgat pământul înapoi și a fugit acasă speriat și a promis că nu o să mai facă asta niciodată.

Castelul

Leo și-a făcut o casă mică din lemne, dar oricum nu era mulțumit. El voia o casă mare ca un om bogat. El s-a așezat pe iarbă și admira peisajul. A văzut o furnică care avea o casă frumoasă și a întrebat-o cum de a reușit. Ea i-a zis să își scoată dintele și va crește un castel din acesta. Leo a zis că nu poate să facă asta că îl doare, și a plecat acasă. A mâncat un măr foarte tare și s-a rupt un dinte, el a aruncat dintele pe jos și s-a culcat. Seara era furtună, ploua tare.

Dimineața, el s-a trezit și a văzut un dinte uriaș lângă casa lui. Acesta era un castel. Atunci el a recunoscut bucuros că furnica avea dreptate. El a chemat-o pe furnică să locuiască cu el și a venit. Atunci Leo a devenit Zâna Măseluțelor.

CLAUDIA

Corbul

La început, eu, cavalerul am doborât cu o stăgeată corbul care avea în cioc valorosul inel. L-am luat înapoi și eram bucuros că am luat înapoi pentru că inelul este a lui Sigismund de Luxemburg iar el este tatăl meu şi dacă pierd inelul, îşi ia adio de la mine. Așa că l-am omorat pe corb să mi dea înapoi inelul ăla valoros.

De când a murit corbul am început să am coșmaruri. Într-o dimineață m-am trezit și era ceva ciudat, era dimineață și corbul era încă în camera mea. Am strigat-o pe mama, ea a venit, dar totul era normal, corbul nu mai era în camera mea.

Am ieșit să mă plimb în pădure şi l-am văzut iar pe corb. Stătea pe umărul meu și am fugit imediat acasă, la mama. I-am zis ce s-a întâmplat adineaori și ea nu m-a crezut. Voiam să îi dovedesc mamei, dar nu aveam cum.. I-am dat inelul mamei să doarmă o noapte cu el și ea l-a luat. Dimineața, când ea s-a trezit, a strigat tare. M-am dus să văd ce se întâmplă și ea mi-a povestit că erau mulți corbi în camera sa și mi-a zis că trebuia să mă creadă la început. Ea a luat inelul și l-a dat tatei și i-a povestit ce s-a întâmplat și nici el nu a crezut-o.

După ce și tata a dormit o seară cu inelul, a avut și el coșmar, așa că a aruncat inelul într-o cascadă și mi-a dat altul nou.

Fântâna

Într-o zi un băiat se plimba în pădure, a văzut o fântână. Îi era sete și s-a oprit să bea apă. Dar s-a împiedicat și a căzut în fântână și a mers tot mai adânc până a ajuns într-un loc magic. A ajuns acolo unde e o mare, cu apă curată și tot acolo a întâlnit trei băieți. Cei trei băieți sunt turcii aceștia care au suferit și au murit în fâtâna din curtea Castelului din Hunedoara. Cei trei i-au povestit băiatului acesta care nu știa legenda. Locul acesta unde se află cei trei turci este ca un fel de paradis.

Băiatul, după ce le-a ascultat povestea, a înotat în mare și s-a reîntors la lumea lui. Le-a povestit oamenilor despre ceea ce a văzut în lumea această magică.

Corbul

Un rege a trimis pe un servitorul o să caute pe niște fete și acesta a găsit o domniță frumoasă pentru el.

După aceea, s-au căsătorit și după ceva timp, domnița frumoasă care se numea Elisabeta a născut un copil pe care l-au botezat Iancu.

După câțiva ani, regele a dat copilului său, Iancu, inelul său de aur. Iancu se uita lung la inel și un corb a văzut inelul care strălucea și l-a luat și a plecat.

După ce corbul i-a furat inelul, Iancu s-a enevrat, a luat săgeata și a ucis pe corb și acesta a murit. Iancu a luat inelul de aur și s-a liniștit, pentru că inelul este foarte valoros pentru el de la tatăl său, ceva ce a moștenit de la el, și dacă va pierde inelul, cu siguranță, tatăl său va fi supărat pe el și el va simți rușine.

După aceea, Iancu se laudă cu inelul pe mână și așteaptă să găsească o fată cu care să se căsătorească.

El a găsit o fată, curând, cu care s-a căsătorit, iar această fată e Sara, adică eu.

Fântâna

Erau două fete, o fată bună și o fată rea.

O fântână era foarte murdară și avea nevoie că cineva să o curețe pentru că nu putea să țină apa dacă e așa de murdară. Dar, din păcate ea locuiește acolo, într-o pădure, unde nu merg oamenii.

Fata această bună s-a plimbat într-o zi prin pădure și a văzut-o pe această fântână. Fântâna striga după ajutor și a rugat-o pe ea să o curețe. Fata s-a dus și a curățat-o, apoi a umplut-o cu apă bună.

Fata aceasta rea, s-a plimbat prin pădure, a văzut fântâna murdară care striga după ajutor și ea nu a vrut să o curețe, iar fântâna a rămas dezamăgită.

Fata aceasta bună s-a plimbat într-o zi prin pădure și a văzut-o pe această fântână. Ea s-a dus și a curățat-o, apoi a umplut-o cu apă bună.

MARA

Regele Matias a fost foarte surprins de cât de repede am reușit să scriem ceea ce ne ceruse. Fața i se lumina și devenea din ce în ce mai bucuros și mai impresionat pe măsură ce ne citea poveștile. Din când în când îl înghiontea încântat pe fiul său ca să îi citească un pasaj sau ca să îi dea câte o poveste pe care dorea neapărat ca el să o citească.

Matias al II-lea pufnea în râs din când în când, atunci când citea ceva amuzant. Tată și fiu, erau complat acaparați de scrierile noastre, iar bucuria li se citea pe chipuri. Văzând încântarea lor, ne-am simțit mândri că am reușit să scriem atât de bine. Ne părea rău doar că nu era aici și doamna Gabriela, ca să se poată bucura și ea de legendele noastre.

Când a terminat de citit, regele și-a ridicat privirea, ne-a mulțumit și apoi și-a luat zborul, spunându-ne că ne lasă în grija fiului său. Acesta ne-a zâmbit cald și ne-a spus :

- Ați trecut de prima încercare! Scrierile voastre sunt excelente. Ne-au adus multă încântare și ne-au arătat că sunteți pregătiți să culegeți legende și să le dați o interpretare proprie. Următoarea probă vă va pune la încercare empatia și capacitatea de a privi o problemă dintr-un alt punct de vedere. Trebuie să vă imaginați că sunteți corbul care a furat inelul bunicului meu, Iancu, și să rescrieți povestea din perspectiva lui. Trebuie să terminați poveștile până mâine. Mult succes și spor la treabă! Aaaaa, încă ceva! Trebuie să mă asigur că nu veți fi ajutați de ceilalți cavaleri sau de curteni. Le sunteți dragi tuturor celor de aici și toată lumea își dorește să deveniți cavaleri. Chiar și eu sunt tentat să vă ajut, însă asta ar însemna să trișăm. Veți merge acum, purtați de vântul aripilor mele, până la ruinele antice. Nu sunt foarte departe. Locul este încărcat de magie veche și sunt sigur că vă va plăcea.

  Nu am avut timp nici să clipim. Până să ne gândim la ceea ce ne-a spus Matias, eram deja acolo, printre ruinele impunătoare din piatră. Era frumos și, într-adevăr, magia se simțea în aer.

  Ne-am uitat unii la alții, puțin îngrijorați de sarcina pe care o aveam de îndeplinit: era mai grea decât fusese cea de dinainte și nu știam dacă vom putea trece peste ea. Întâi, ne-am pus ideile în comun și am discutat

între noi cum să intrăm în pielea personajului. Unul dintre băieți a sugerat să ne dăm cu funingine pe față, deoarece corbii sunt negri și poate ne-ar fi mai ușor și nouă să ne prefacem că avem pene negre. O altă idee a fost să căutăm niște găini, să le jumulim, să vopsim penele și să le lipim pe noi. Le-am spus colegilor că nu trebuie să facem ceva atât de extrem.

Trebuie doar să ne închidem ochii și să ne lăsăm imaginația și fantezia să zboare, așa cum facem și la orele de limba română când trebuie să scriem ceva sau să ne imaginăm ce a vrut autorul să ne transmită prin intermediul unui text.

Am scris până noaptea târziu. Iată ce a ieșit:

***

IOANA

Corbul

Stau pe creanga unui copac din curtea unui castel din Bucureşti. În fiecare zi o privesc pe Elena, fiica regelui din Bucureşti cum se uită la poza cu Iancu de Hunedoara. Pot să citesc gândurile şi sentimentele oamenilor, şi văd în Elena numai tristeţe şi dor. Ea şi Iancu de Hunedoara s-au întâlnit odată în copilărie şi până acum nu s-au mai văzut. Văd şi tristeţe: tatăl Elenei vrea ca ea să se căsătorească cu prinţul pe care el l-a ales, pentru că Elena nu i-a zis niciodată de cine e îndrăgostită.

Iar eu cred că Iancu de Hunedoara e băiatul potrivit pentru ea şi că se va îndrăgosti de ea. Acum mă pregătesc şi merg spre Hunedoara să văd cum pot rezolva asta.

Pe drumul spre Hunedoara m-am întâlnit cu corbul care mă iubeşte şi pe care şi eu o iubesc, dar i-am zis că am o urgenţă şi m-a înţeles.

Am ajuns la castel. Îl caut pe Iancu de Hunedoara. Îl văd cam la zece metri de castel, pe un cal alb. Văd că are şi un inel pe care l-a moştenit de la tatăl său. Dacă îi voi lua inelul, mă va urmări până mă va prinde.

I-am luat inelul! E prea greu, dar lasă, o să reuşesc să-l duc până la Bucureşti.

Iancu de Hunedoara aruncă cu săgeţi în mine.

Ce prinţ nebun, aproape am rămas fără pene pe la fund.

Pe drum, şi corbul m-a ajutat puţin, dar oricum am ajuns cu bine la Elena.

Iancu vine după mine. Unde e Elenaaa?

Mă duc chiar acum în grădina cu flori, ca să o caut.

Am găsit-o! Acum las inelul pe o floare, pe care ea o va culege. Şi Iancu va sosi la timp.

Inelul a căzut exact pe crinul pe care ea a vrut să-l culeagă şi ea a luat inelul şi s-a uitat la el.

Vine Iancu acum... Se miră când o vede pe Elena aşa de frumoasă şi o cere în căsătorie chiar acum. Se sărută...

Uau! Sunt mândru de mine. Va fi o nuntă mare şi frumoasă datorită mie.

- Nu mă ceri şi tu pe mine în căsătorie? – am auzit pe cineva vorbind în spatele meu. Era corbul.

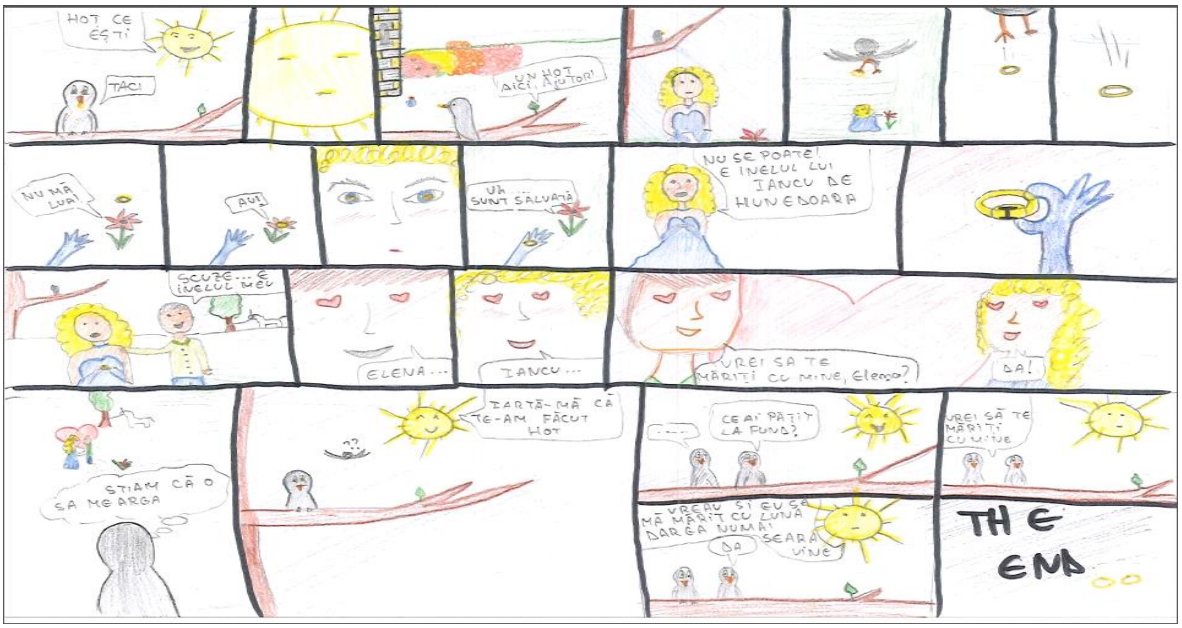
- Vrei să te măriţi cu mine?

- Da!

Corbul

Când m-am plimbat în pădure, eu am văzut un inel este valoros, așa că am luat inelul şi am fugit. M-am dus la bancă, l-am schimbat pe bani şi am chefuit: am cumpărat o casă mare și mâncare bună. Eu voiam să găsesc o soție frumoasă. Eu i-am comadat prietenului meu să aducă o soţie ca să facem copii şi să avem o familie super.

EVA H

Corbul

Corbul a murit, pentru că a fost lovit de săgeata lui Iancu.

Dar nu a murit cu adevărat, ci a înviat, căci era corbul-regină.

După ce a căzut pe pământ cu inima lovită de săgeată, a venit corbul-rege, i-a dat ceva legătură magică şi regina a înviat.

Primul gând a fost inelul. Dar acesta nu mai era pe aripa stângă. Se pierduse.

Într-o zi, Corbul-rege şi regina sa au făcut un plan: să înceapă un război cu regele Iancu, pentru a-și recupera inelul. Dar au aflat că soția acestuia are un fiu, care se cheamă Prințul-Mic. Atunci Corb-rege i-a chemat pe prietenii lui şi a făcut sedinţa pentru război. Fiica regelui corb, fetița-corb, era cea mai bună prietenă a Prințului-Mic.

Ajuns la el după 15 min. Şi i-a raportat ceea ce a vorbit tatăl ei şi ce pregătește pentru război.

- Ce facem ?

Şi Prințul-Mic a zis:

- Aş rezolva totul, dar e prea târziu !

Şi fetița-corb a făcut un singur plan: a chemat animalele sălbatice să facă razboi cu Regele Corb. Apoi au ajuns la rege şi chiar la regina Corb. Au urlat țipete de luptă: „FORZA CORB!”. Şi a venit fetița-corb și le-a zis părinților săi că lupta trebuie să înceteze. Ei nu au ascultat-o, așa că ea a aruncat peste toţi apă caldă, până când a încetat lupta.

Toţi erau pe jos şi au murit, dar a rămas corb-rege care a zis: FELICITĂRI!. Fetița-corb a murit din cauza oboselii, dar Prințul-Mic nu a vrut să o lase să moară, a trezit-o şi i-a zis: ”TE IUBESC! ”.

Dar ea a închis ochii, murind. Prințul-Micuț nu voia ca ea să moară, așa că a adus inelul magic al cornvinilor l-a pus pe aripa ei. A fost minunat. O lumină puternică a învăluit-o pe fetița-corb.

Impresionată, fetița-corb și-a consumat ultimul strop de magie și s-a transformat în fată adevărată; simplă. Apoi Prințul-Micuț a zis că vrea ca ea să fie iubita lui şi s-au căsătorit. Și au fost regele şi regina Corvin, care au domnit până la adânci bătrâneți.

MARIA

Corbul

M-am trezit, am zburat şi i-am văzut pe rege şi pe soţia lui. Ea s-a bucurat pentru că tocmai primise de la el un inel. Vreau şi eu un soț, dar nu am. Am așteptat mult, până când regina a lăsat inelul pe masă și a plecat

din cameră. Am intrat în cameră și l-am ridicat într-o secundă.

M-am bucurat şi am intrat pe geamul care era deschis. Am luat inelul şi am fost să schimb inelul, pentru că era de la second hand. Am luat altul, mai de valoare.

Am călătorit mult şi m-a durut foarte tare tot corpul, pentru că sunt slăbuţ şi nu pot să car ceva greu, doar ușor, da, da. Am căzut de vreo două ori, am construit un cuib nou, am stat mult timp şi a venit corbul şi a vrut să îmi ia inelul. Am luat inelul repede şi am zburat, dar nu am putut să zbor mult timp. Am căzut în râu şi erau valuri. Aproape că am pierdut inelul, dar am fost norocos că l-am prins şi apoi am leșinat.

O fetiţă m-a găsit pe mine cu inelul. M-a luat pe mine, iar când m-am trezit eram la doctor; mă controla, să vadă dacă sunt bine sau nu. După aceea, o fetiţa a vrut să mă ia acasă, aşa că m-am dus cu ea şi am făcut un selfie cu fetiţa, pentru că sunt celebru, că am luat un inel istoric. Așa că deși am simţit că mă doare tot corpul, am simțit că a fost o aventură. Oricum, am zâmbit cu greu.

BIANCA

Corbul

Un rege a cumpărat un inel, mai demult. L-a pus într-o cutie și s-a dus acasă, a vrut să-i dea prietenei sael, dar ea dormea. Așa că l-a pus sub pernă și a lăsat-o să mai doarmă. Când ea s-a trezit, a luat cutia de sub pernă și a deschis-o. Lumina această puternică, a diamantului de pe inel care strălucea m-a deranjat și m-am trezit. E un inel!

Ea l-a pus în dulap, și eu din copac urmăream fiecare mișcare pe care o fac ei. Apoi ea a părăsit camera și eu am intrat pe geamul deschis. Am intrat și în dulap, am deschis cutia în care se află inelul și m-am îndrăgostit de inel. Era dragoste la prima vedere.

Când mă pregăteam să-l ating, regele a intrat în cameră și eu m-am prefăcut că sunt mort. Regele m-a luat și m-a aruncat pe geam. Am căzut pe iarbă și mă durea tot corpul. Ce rege nebun, fără milă!

Dar tot nu renunț. Plănuiesc să intru în camera aceasta prin încuietoarea ușii, dar aceasta e prea mică pentru mine, că eu sunt gras.

Cam după o oră am reușit să găsesc o fereastră deschisă și am intrat și am luat inelul.

M-am dus cu acesta, undeva departe și l-am pus pe iarbă lângă mine și priveam cerul, stelele și luna.

CLAUDIA

Corbul

Un corb este un rege și are propriu său palat. Are mulți servitori care sunt și ei corbi. Dar corbul rege are și o fiică. Ea trebuie să se căsătorească, dar nu a găsit băiatul potrivit pentru ea, și corbul-rege plănuiește să o mărite cu o barză. El vede că fiica lui nu e așa de fericită că o să se căsătorească cu o barză, atunci caută altă soluție.

Un corb, de undeva departe a auzit de unedva că regele corb caută un ginere. Lui îi place așa de mult de fiica lui, și voia să meargă chiar el la ea. Dar nu știa cum să o ceară în căsătorie. El a zburat prin Hunedoara și l-a văzut pe Iancu cum trage cu săgețile. Dar el a văzut un inel lângă Iancu, pe masă. S-a dus acolo să fure inelul și s-a speriat că Iancu l-a amenințat cu săgeata că-l omoară dacă fură inelul pe care l-a moștenit de la tatăl său.

Corbul a plâns și l-a rugat să nu-l omoare, pentru că el nu a vrut să facă ceva rău și nu știa că e inelul său. Lui Iancu i s-a făcut milă de corb și l-a ajutat să cumpere un inel nou pentru el. Corbul era bucuros și i-a zis lui Iancu că poate veni la nunta lui dacă va reuși să o ceară pe fată.

A ajuns acolo în zona unde locuiesc corbii. A cerut-o pe fata corb în căsătorie și ea a acceptat. Au făcut o nuntă mare și a venit și Iancu la castel.

În luna de miere, ei s-au dus la Castelul lui Iancu, pentru că acolo era ceva interesant pentru ei.

MELISA

Corbul

Un corb a plecat într-o excursie în America. S-a cazat la un hotel, iar într-o zi a ieșit la o plimbare. Trecea pe lângă un magazin de bijuterii și l-a atras un inel de aur. A intrat înăuntru să vadă cât costă, și a văzut că e foarte scump, că nu are suficienți bani pentru așa ceva. Așa că corbul a furat inelul și a fugit. Femeia de la magazin l-a prins pe corb și a strigat la el, iar corbul a ignorat-o și a zburat până în România. A pus inelul la deget și era foarte mândru de el.

Dar într-o zi a venit poliția-corb la el acasă și l-a arestat pentru furt.

SARA

Corbul

Un corb a spionat câțiva oameni dintr-o biserică, unde era nuntă.

Corbul privea cum băiatul începe să-i pună inelul pe mână. Corbul era invidios pe băiat, îi plăcea tare de fata această și voia să se căsătorească cu ea. Așa că el a zburat, a furat inelul și a plecat.

Ei s-au supărat că corbul le-a furat inelele și nu puteau să se căsătorească fără inele, așa că au amânat nunta.

După câteva săptâmâni, fata această se plimba prin pădure, încă nu era căsătorită. Acolo ea l-a întâlnit pe corbul care i-a furat inelul și corbul o cerea în căsătorie.

Ea s-a mirat și l-a lăsat pe corb să-i pună inelul pe deget:

- Sărută-mă ! zice corbul

- De ce ? a răspuns fata .

- Fă ce zic.

S-au sărutat și corbul s-a transformat într-un un bărbat frumos și ea s-a speriat, după aceea ea a fugit cu el și au început să trăiască fericiți împreună.

MARA

Ziua 5:

Dimineața, ne-am prezentat în audiență la Matias, băiatul-corb, și i-am înmânat cu emoție ceea ce scrisesem. Nerăbdător, ne-a luat scrierile și a început să citească. Nu mai știa că suntem în sală sau că el este în sala tronului. Lumea din jurul lui părea că dispăruse, iar el era un corb dintr-o legendă, războindu-se mai mult sau mai puțin, în funcție de poveste, cu bunicul său, pentru inelul cu pecetea Corvinilor.

Când a terminat de citit, s-a uitat mirat în jur și ne-a întâlnit privirile amuzate.

- Ați scris atât de bine! a exclamat el cu admirație. M-ați făcut să trăiesc fiecare propoziție, să uit că nu zbor prin pădure, ci sunt în sala tronului, să îmi țin dinții încleștați, crezând, de fapt, că sunt un cioc în care se află un inel prețios.
- Mulțumim pentru toate laudele, am spus noi, bucuroși... și puțin rușinați de cuvintele frumoase.
- Sunteți aproape de finalul călătoriei voastre. Aproape de a fi cavaleri ai Ordinului Corbului. Este timpul pentru ultima probă, cea mai importantă dintre toate. Această probă e făcută ca noi, ceilalți cavaleri, să credem dacă veți putea menține Ordinul secret, dacă veți putea menține poveștile vii din umbră, fără să își dea seama nimeni din preajma voastră. Nici măcar doamna Gabriela. Pentru această probă va trebui să faceți din nou o călătorie magică. Dacă la proba trecută ați privit spre trecut, acum veți privi spre viitor. Prin tunelul magic al fântânii veți ajunge în Cetatea albă Carolina, în secolul al XVIII-lea. De aceast dată, va trebui să aveț încredere în mine și să săriți în fântână. Trebuie să scrieți un „Jurnal de călătorie” fermecat, care să ascundă călătoria voastră magică. Atunci când cei care au fost cu voi în excursie îl vor citi, își vor aminti exact ceea ce citesc, chiar dacă acele lucruri nu s-au întâmplat.

Spunând acestea, Matias s-a transformat din nou în corb și a zburat pe geam. Credeam că ne așteaptă în curtea castelului, la fântână, așa că am pornit temători într-acolo. Ajunși în curte, ne uitam dezorientați în jur. Era plin de turiști, doamna Gabriela și ceilalți profesori erau pe lângă noi, iar soarele apunea. Nimeni nu se mișca. Am înțeles atunci că timpul e înghețat și că avem de ales: putem să sărim prin fântână și să ne continuăm călătoria spre untima probă, sau ne putem întoarce acasă. Am hotărât că ne dorim să devenim cavaleri. Ne-am

apropiat de fântână. Eu am ridicat o piatră și am aruncat-o în ea. Toți ne-am apropiat și ne-am aplecat peste margine, încercând să vedem dacă piatra cade în apă. După câteva secunde, întunericul a înghițit-o. Ar fi putut fi apă, ar fi putut fi altceva. Puteam afla într-un singur mod: cuprinsă de un moment de curaj sau nebunie (încă nu sunt sigură care dintre), m-am urcat pe marginea fântânii și am sărit. Cu ochii închiși. Îmi era frică. Simțeam curentul de aer pe față, dar totul a durat cam 10 secunde. Când am deschis ochii, eram într-o piață frumoasă, lângă o fântână arteziană. Ne-am așezat pe marginea fântânii și am început să scriem.

După câteva ore de scris în continuu, mâinile ne dureau și tuturor ni se părea că miroase a creier ars. Însă „jurnalul de călătorie” era gata scris. Mai trebuia doar vrăjit.

Habar nu aveam cum să facem asta. Ne-am plimbat prin piață, ne-am jucat în fața fântânii, ne-am prins de mâini și am dansat în jurul jurnalului, însă nimic nu mergea. Eram foarte îngrijorați. Timpul alocat probei era pe sfârșite, iar noi nu știam ce să facem sau cum să ne întoarcem la castel. Brusc, ne-am amintit de harta pe care o primisem, pe care erau marcate destinațiile probelor. Cu siguranță ea ne va duce acasă! Una dintre probleme era rezolvată. Supărați, ne-am mai gândit până când a expirat timpul. Nu am reușit să găsim o soluție.

Am întins harta pe jos și am pășit pe, sau mai degrabă prin ea pe rând. Astfel am ajuns înapoi în curtea castelului, unde am fost întâmpinați de curteni veseli, gata de petrecere, mâncare, băutură și atmosferă de sărbătoare.

- De ce păreți atât de triști? ne-a întrebat Matias.
- Pentru că nu credem că am reușit să trecem și de ultima probă, i-am răspuns noi.
- De ce nu credeți? zise el mirat. Totul stă în credință.

Când am auzit asta, am simțit o scânteie de speranță și mi-a venit o idee.

- Vrei să spui că ajunge să credem că jurnalele noastre sunt fermecate pentru ca ele să își poată folosi magia?

Matias dădu din cap, zâmbind.

- Exact! Felicitări! Mai rămâne doar să ca lucrările voastre să fie citite de Corbi, conducătorii Ordinului, pentru a hotărî dacă sunteți sau nu pregătiți să fiți cavaleri.

Iată ce au citit Corbii:

***

Jurnal de călătorie Ioana Popa

În data de zece iunie, dimineaţa, după ce am mâncat micul dejun, m-am dus în clasă să mă pregătesc pentru plecarea în excursie.

La ora opt si jumătate am ieşit din scoală şi am aşteptat în curte să vină ceilalți elevi şi profesorii. Am urcat în autobuz şi m-am aşezat pe scaun lângă colega mea, Sara.

Pe drum am povestit cu colegii mei. După câteva ore ne-am oprit la o benzinărie ca să facem pauză. După ceva timp, am ajuns la Hunedoara. Autobuzul s-a oprit într-o parcare lângă Castelul Corvinilor. Am coborât şi ne-am dus într-un popas, ca să ne mâncăm sendvişurile. După ce am mâncat, am făcut câteva poze în fața castelului şi apoi am intrat. A venit o doamnă care ne-a povestit despre istoria castelului.

Am intrat într-o cameră mare. Această este sala de judecată, iar acolo mai erau haine vechi (cu care se îmbrăcau turcii si românii în timpul războiului). Doamna dirigintă ne-a zis că oamenii care sunt acuzaţi aşteaptă să vină judecătorul în acea sală. Dacă erau găsiți vinovați, erau băgați în camera aceea mică de la subsol. Ne-am uitat la hainele şi armele pe care le purtau gărzile și apoi am urcat o scară şi ne-am dus puţin mai sus.

Doamna dirigintă ne-a povestit că acolo jos este o groapă şi regele pune acolo oamenii răi cu urşii. Ce interesant a fost să aflăm că mai demult legile erau atât de severe (pedeapsă cu moartea), iar acum pedepsele sunt simple.

Am coborât de acolo şi am văzut o groapă în formă de cerc. Aceasta avea douăzeci şi opt de metri înălţime. Doamna Alina ne-a zis că mai demult, trei turci au săpat această groapă în cincisprezece ani, fiindcă împăratul sau regele le-a zis că dacă vor găsi apă vor fi eliberaţi, însă nu a fost aşa.

După ce am plecat din curte am urcat pe scări și am vizitat dormitorul femeilor. Camera cu pat cu perdele, mobilă frumoasă şi constume cu alt model era ciudată. După aceea, ne-am dus în sala de dans. Aceasta este o sală unde se țineau petreceri sau şedințe. În centrul încăperii era o masă lungă cu multe scaune normale, iar la mijlocul acestora erau două scaune pentru împăraţi. După această sală am intrat într-o cameră unde erau animale şi păsări care au fost vânate. Erau frumoase animalele, iar mobila din lemn era făcută de două sute de ani. Într-o altă cameră am văzut că într-o sticlă era un schelet, al unei fete care a murit acum o mie de ani.

Și lângă capul ei, unde trebuie să fie părul, erau câteva agrafe de argint sau aur alb, pe care le purtau femeile. După ce am crezut că am vizitat tot, am aflat că mai rămăsese un loc din castel pe care nu îl vizitasem. Am intrat acolo ca să vedem ce este în acea cameră. Am găsit o păpuşă falsă, care semăna cu un om, spânzurată şi era urât. Am crezut că era adevărată.

După ce am terminat de vizitat, am stat în fata castelului să facem o poză. Castelul era frumos, în stil gotic. După vizită, am mâncat o înghețată, am urcat în autobuz și apoi am pornit.

Câteva ore mai târziu, am ajuns la cetatea Sarmizegetusa. Am văzut mai multe pietre (cred că au fost case mari care au rămas distruse). Ne-am uitat pe acolo, am făcut poze şi apoi ne-am odihnit puţin.

Eu le-am povestit elevilor că ţara se numea Dacia şi regele ţării era Decebal. Fetele din Dacia erau dace, iar băieţii din Italia erau romani. Apoi romanii s-au îndrăgosit de dace şi s-au căsătorit şi așa s-au născut copiii români. Colegii mei m-au ascultat cu atenție.

Am făcut câteva poze în faţa cetăţii, am urcat în autobuz şi ne-am dus direct spre pensiunea Cotiso.

Când am ajuns în faţa pensiunii, toţi am rămas cu gura căscată. Pensiunea era aşa de frumoasă... cum nu mai văzusem în viaţa mea. Așezată lângă pădure, parcă ar fi fost un hotel de cinci stele.

Am coborât din autobuz şi ne-am dus în sala de mese (bucătărie), ne-am spălat pe mâini, ne-am aşezat frumos la masă şi am aşteptat mâncarea.

Am mâncat mult: carne de pui cu cartofi prăjiţi şi varză, apoi am băut apă, apoi am mâncat două clătite cu ciocolată.

După ce am mâncat, ne-am luat ghiozdanele şi ne-am dus în cameră. Fiecare cameră avea două paturi, două dulapuri, un televizor, două noptiere şi o baie. Era foarte frmoasă camera. Dormeam în cameră cu Sara, colega mea. Ne-am aranjat puţin lucrurile și apoi ne-am dus în spatele pensiunii, afară, fiindcă era un loc de joacă frumos.

Câţiva elevi se dădeau cu bicicleta, alţii se jucau volei, unii fotbal, iar alţii se relaxau. Eu am jucat puţin fotbal, apoi, când s-a întunecat puţin, cu toţi ne-am aşezat în jurul unei sticle şi ne-am jucat „provocarea”. Nu toţi elevii au participat, doar cei care voiau. Până la ora douăsprezece noaptea ne-am jucat. Apoi ne-am dus în cameră pentru că eram obosiţi.

În cameră ne-am pregătit de culcare şi am făcut duş. Apoi am vrut să ne uităm la televizor, dar nu era ceva interesant de vizionat, așa că eu și Sara am povestit până la ora unu și câteva minute, când ne-am culcat.

Dimineaţa, eu m-am trezit prima, şi am trezit-o și pe Sara, dar ea voia să mai doarmă puţin. Sara s-a trezit când eu mă spălam pe faţă, pe dinţi. Ne-am îmbrăcat. Eu m-am dus singură afară şi m-am întâlnit cu colegii mei şi cu ceilalţi elevi. Colega mea, Maria se dădea cu bicicleta şi a vrut să mă înveţe şi pe mine. A reuşit. Apoi a venit şi Sara afară. M-am jucat tenis pe masă cu Paul, apoi ne-am dus să mâncăm micul dejun. Ne-am spălat pe mâini şi am mâncat: pâine cu pate, roşii şi castraveţi, apoi pâine cu margarină şi gem de cireşe şi vişine, şi am băut ceai. După ce am mâncat, ne-am luat bagajele şi le-am pus în autobuz. Apoi ne-am mai jucat puțin fotbal şi am povestit cu ceilalți. După câteva minute, am adunat mingile şi paletele şi le-am pus în autobuz.

Nu am făcut nici o pauză până la Alba-Iulia. Acolo, am coborât din autobuz şi ne-am dus în centrul mare. La intrarea în centru era un pod mare de lemn. După ce l-am trecut, am văzut câteva magazine mici cu mărgele, brăţări, şi alte obiecte şi ne-am cumpărat câteva amintiri. Apoi ne-am plimbat puţin. Ne-am întâlnit acolo cu Răzvan care fusese elev la Cluj şi atunci locuia la Alba-Iulia. Era îmbrăcat în constum frumos de soldat (el lucra acolo) şi am făcut câteva poze cu el.

Am intrat în biserica Catolică, să vedem ce este în ea, iar apoi ne-am dus și în biserica ortodoxă. După ce am ieșit, am stat în faţa Porţii Cetăţii. Acolo erau câteva statui care seamănau exact cu nişte oameni: copii pe bancă, femei cu flori în mână, bărbaţi şi multe altele, şi am făcut poze cu ei. Am intrat într-un muzeu casă vedem obiectele de acolo. Un băiat ne-a arătat cu ce se îmbrăcau romanii.

Am ieşit de acolo și am aflat că, de fapt, „centrul” pe care îl vizitasem era Cetatea Alba Carolina.

Ne-am dus într-un parc şi ne-am jucat maximum o oră pe lângă fântână, fiindcă doamna comanda pizza. Eu cu Ștefania, Sara şi Adina ne-am jucat volei, iar băieţii s-au jucat fotbal şi alţi elevi alte jocuri.

Aproximativ o oră mai târziu, ne-am dus la restaurant şi am aşteptat pizza. După câteva minute, aceasta a sosit. Am mâncat pizza cu brânză, şuncă şi porumb şi apoi am băut apă şi suc. După ce am mâncat, ne-am odihnit puţin şi am mers până la magazin să ne cumpărăm ceva pentru

drum. Am urcat în autobuz şi ne-am dus la şcoală la Cluj. Când am ajuns la Cluj eram puţini obosiţi.

Mi-a plăcut mult în excursie la Hunedoara pentru că locul de lângă pădure era foarte frumos şi aerul era curat. De asemenea, a fost interesant ce am văzut în Castelul Corvinilor şi celelalte obiective turistice. Şi a fost frumos oraşul Alba-Iulia.

Îi mulţumesc dirigintei mele pentru că a organizat o excursie atât de frumoasă.

Jurnal de călătorie Eva Nagy

M-am trezit la ora 5:57. Mă simțeam bine, eram tare emoţionată - mă pregăteam să plec în excursie. M-am dus la masă împreună cu colegii meii. Eu, Maria, Bianca, Ioana şi Sara aşteptam să plecăm în excursie.

A venit doamna Gabriela. Eu, împreună cu fetele, ne-am dus la poartă și am aşteptat să vină autobuzul roşu, apoi, după 15 minute, am plecat la drum spre HUNEDOARA, în excursie.

Apoi eu şi Lety eram obosite puţin. Eu am stat lângă Lety din clasa a 6-a. Şi am povestit despre cum e în păduri, e aer curat şi frumos. După, eu m-am simţit obosită tare şi în 5 minute am adormit, la ora 9:32. Am dormit până 12:46 și când m-am trezit nu m-am simţit rău.

Am ajuns la Hunedoara. Apoi, eu împreună cu elevii de liceu, plus alți copii, am mers la plimbare. După, doamna Alina Boca a spus să merg la masă. Eu am stat pe scaun și am aşteptat pentru ca doamna să îmi dea carne de pui şi sendviș cu salam şi unt.

După, am mers la Castelul Corvinilor, Hunedoara, apoi eu nu m-am simţit bine şi mi-a fost rău tare, după eu am stat pe scaun și m-am odihnit şi m-am uitat cum copiii sunt mereu foarte fericiți. Eu rămas singură şi m-am uitat la copii. După, domnul Bogdan ne-a făcut o poză mie şi lui Csabi.

Apoi am aşteptat 2 ore. După, eu, împreună cu elevii şi profesorii, am făcut poze pentru a avea amintiri pe care să le prezentăm părinților.

Apoi, am plecat înapoi la autobuzul roşu și în continuare, am mers pe drum până acolo, spre COLONIA SARMIZEGETUSA, apoi am vizitat pietrele vechi, rupte de demult… Apoi, am continuat drumul până departe.

La ora 19:22, eu am văzut în pădure lumină de culoare verde: este cea mai frumoasă şi am văzut animale: capre, cai, vaci şi oi (sunt cele mai frumoase şi dulci și erau drăguțe)… Şi am simţit aer curat și apa de râu de lângă piatra din pădure este superbă.

E soare și e cald tare. Am ajuns la locul cu numele PENSIUNEA COTISO, hotelul este foarte frumos şi superb. La ora 20:23, mă duc la toaletă ca să mă spăl, apoi urma cina: cartofi pai (grătar), salată verde şi puiul la grătar (e foarte bun). Eu am terminat de mâncat, apoi am aşteptat pentru că profesorul era ocupat cu ceva pregătiri. Apoi doamna Gabi a spus că cei de la liceu merg sus, în camera lor şi eu stăteam împreună cu doamna Gabi în cameră. Era frumoasă.

Apoi am ieșit afară pentru că toți copii, împreună cu liceul se jucau cu mingea, volei, bicicleta, etc… La ora 12:45 am sfârşit joaca afară, pentru că era foarte noapte, apoi am mers la hotel.

M-am schimbat în pijama. Apoi, eu mă duc la somn, mă simţeam obosită tare. Dimineaţa m-am trezit și mă simţeam bine. La ora 8:41, m-am îmbrăcat, m-am spălat şi m-am pieptănat, apoi eu m-am mai pregătit puţin. După, am mers afară, să mă dau cu bicicleta. Eu am ştiut să mă dau cu bicicleta foarte bine. Super bine.

După, liceul, copii şi profesorii am mâncat: pate de porc, unt, gem de vişine, gem de caise, pâine şi ceai de tei foarte bun. Apoi ne-am pregătit și după ne-am pus lucrurile în autobuz, apoi în continuare ne-am jucat cu bicicleta, etc…. Copiii sunt fericiți şi s-au distrat cel mai tare.

La ora 12:49, eram pe drum cu autobuzul roşu şi nu altul. În continuare am mers pe drum până la Alba Iulia. Este departe Alba Iulia. Eu am dormit puţin şi nu mult, apoi am povestit cu domnul Bogdan şi doamna Mariana. Am ajuns la Alba Iulia. Am mers afară pentru ca să facem poze ca amintire, apoi eu am simţit că nasul meu e ud. Era sânge. Am fost şocată, și nu m-am simțit bine. m-am dus înapoi la autobuz și m-am odihnit pe scaun şi am aşteptat-o pe doamna doctor. M-a ajutat. După 2 ore au venit profesorii şi liceul plus copiii.

Împreună cu mine ne-am dus în centru, ne-am jucat şi etc…

Am intrat la pizzerie și am stat pe scaune şi am aşteptat pentru că doamna a comandat multe pizza. După, la ora 17:34, am primit o pizza, eu, împreună cu Ștefania din clasa a VIII a, prietena mea cea mai bună. După, mai târziu, eu şi Boca Alina, împreună cu Doamna Gabi am mers la

autobuz și am pornit la drum. Eu m-am simțit foarte bine în excursie. Am ajuns la școală la ora 20:44, după doamna Gabi ne-a cerut telefoanele ca să le pună în dulap.

Și apoi ne-am dus la culcare.

A fost super în excursie. O așteptam cu nerăbdare.

Jurnal de călătorie Anca Paul, clasa XI-A

În data de zece iunie mergeam în excursie la Hunedoara. Eram fericit că plec în ecxursie și povesteam cu băieții în autobuz. Am ajuns la Hunedoara și am stat afară la terasă să mâncăm, apoi am vizitat Castelul Corvinilor. Am văzut arme legionare, sculițe, scute, culie, etc... , apoi am văzut acolo jos că era o închisoare unde au suferit oamenii răi. Am urcat o scară și am văzut acolo jos o groapă unde regele punea oamenii răi cu urșii. Am văzut altă groapă de 28 metri în care au murit trei persoane care au săpat în cincisprezece ani această groapă. Am văzut și câteva tablouri interesante, apoi am văzut un schelet a unei fete care a murit acum o mie de ani.

Am mers la etajul patru și o doamnă ne-a povestit că mai demult tunul acesta a luat foc din cauza ploii cu fulger și apoi l-au făcut puțin mai mare, apoi am intrat într-o cameră unde era dormitorul femeii și am văzut o ușă mică și acolo era toaleta. Apoi am văzut o sală unde stăteau regii și reginele și am făcut acolo poze cu colegii mei ca să avem amintiri, apoi și cu profesorii ca să avem amintiri și cu ei că am fost la Castelul Corvinilor.

După ce am vizitat, ne-am dus cu autobuzul la Cetatea Dacă și am vizitat cetatea. Apoi ne-am dus la hotelul Cotiso.

Am ajuns la Hotelul Cotiso și ne-am așezat la masă și am așteptat să vină o servitoare să ne aducă mâncare. Am mâncat carne de pui, varză și cartofi prăjiți. M-am săturat și mi-a plăcut mâncarea. Apoi ne-am pregătit camerele și apoi ne-am dus afară fericiți. M-am jucat cu copii și eram bucuros.

Apoi m-am obosit și m-am dus în camera mea și am făcut duș apoi m-am înbrăcat în pijama și mi-am zis rugăciunea, apoi le-am zis colegilor mei noapte bună și apoi m-am culcat.

Dimineața m-am trezit la ora opt jumătate și colegul meu Bompa Adrian se spăla pe dinți și eu m-am pregătit repede, apoi m-am dus afară.

Afară era cer senin și era frumoasă vremea. M-am jucat tenis pe masă, apoi ne-am dus să mâncăm micul dejun. Mâncarea era bună.

Apoi ne-am pregătit și am mers la Alba-Iulia. La Alba-Iulia am vizitat muzeul cu arme și ne-am întâlnit cu Răzvan. Apoi am mers să vedem biserica catolică și ortodoxă. Autobuzul stătea pe afară și noi ne jucam volei și fotbal. La ora cinci fix ne-am dus să mâncăm pizza. Mi-a plăcut mâncarea și m-am săturat. Apoi am mers în autobuz și ne-am dus la Cluj-Napoca.

Am ajuns la școală.

Mulțumesc domnilor profesori și instructorilor care au fost cu noi. Mi-a plăcut și îmi este dor de excursia la Hunedoara că eram fericit acolo.

Jurnal de călătorie Cătană Radu, clasa IX-A

Miercuri, în zece iunie m-am trezit la ora șase și nouăsprezece minute și mi-am spălat pe dinții și pe față. Am luat hainele de schimb pentru excursie și altele de mâncare.

Mai târziu m-am dus cu liceul la masă în cantină și am mâncat ceva nemaipomenit. Am așteptat să apară autobuzul închiriat de școală și apoi am urcat în el. Pe drumul spre Hunedoara am ațipit. Ajungând la o benzinărie oarecare, autocarul s-a oprit, atunci toți cei din autocar am gonit în goană mare ca să ne cumpărăm alte trebuincioase. Apoi am mers la Castel și ne-am pregătit de prânz, doamna Gabriela vorbea despre Iancu de Hunedoara, mergând cu noi undeva. Eva s-a apucat să plângă, iar Silvia a avut grijă de ea.

Apoi am întâlnit o femeie care lucra la castel, iar ea ne-a povestit că acolo au fost îngropate trei persoane și că în fântână erau doi urși.

Acolo aruncau trădătorii, oamenii răi, hoții. A fost foarte interesant.

Pe-nserate am ajuns la o pensiune. Părea mică, dar era mare. În jurul ei erau plante luxuriante. Acolo am mâncat foarte bine și apoi am mers în prejama pensiunii, unde am văzut un cireș, după care domnul Bogdan a venit la mine și mi-a zis că trebuie să plec la masă. M-am bucurat foarte tare că am plecat în excursie.

Jurnal de călătorie Haidar Denisa clasa XI-A

În data de zece iunie așteptam să plec în excursie pentru că nu mai suportam să stau la școală și voiam să văd orașul Hunedoara. Înainte să

vină autobuzul, mi-am pregătit ghiozdanul. Am stat pe scaun lângă Vlăduț am povestit despre Hunedoara, despre cum credeam că va fi acolo. Amândoi credeam că acolo va fi foarte frumos.

Am vizitat Castelul Corvinilor și m-am mirat că veniserăm într-un loc în care nu am mai fost niciodată. Castelul era extraordinar și interesant; m-a impresionat Legenda Fântânii. Cred că era foarte importantă pentru că mesajul ei este legat de cum trebuie să îți ții promisiunile. A rămas celebră zicală: „Apă ai, inimă n-ai”. Această legendă poate fi o lecție de viață pentru toți , trebuie să ne respectăm unii pe alții și promisiunile făcute.

Doamna Gabriela ne-a zis că erau trei prizonieri care au săpat în cincisprezece ani o fântână de douăzeci și opt de metri. Am citit ceva interesant pe peretele gropii, iar doamna profesoară ne-a povestit că împăratul le-a zis prizonierilor că dacă nu o vor săpa, o va ucide pe soția Elisabeta. Cei trei prizonieri au ascultat ce le-a zis regele și au săpat până la capătul fântânii.

După aceea, am văzut scheletul unei femei care a murit acum o mie de ani și asta m-a speriat. Mi-a plăcut foarte mult la Hunedoara și m-am bucurat că am putut veni la Castel. Profesorii noștri au avut grijă de noi și am făcut poze ca să îi arătăm doamnei directoare.

Am mers la autobuz și ne-am dus spre pensiunea Cotiso. Mi-am luat ghiozdanul și l-am pus în cameră iar, apoi m-am dus la restaurant cu colegii mei. Ei au zis că aici e foarte frumos. Am mâncat ceva delicios. După masă, ne-am dus afară, unde, din nebunie, ne-am distrat foarte mult până la ora douăsprezece noaptea (era ultima noapte în care mai stăteam în excursie).

M-am dus în camera mea și m-am dezbrăcat și m-am pregătit de culcare, am mai povestit puțin cu fetele și ne-am uitat la televizor. Ne-am culcat, pentru că eram tare epuizată.

Dimineața m-am sculat la ora zece jumătate, m-am spălat pe dinți și pe față, m-am îmbrăcat și apoi mi-am pus hainele în ghiozdan. Diana m-a chemat în sala de mese, ca să mănânc micul dejun. Colegii mei mă așteptau. Eu i-am zis că o să vin imediat. Când am ajuns la masă, colegii mei mi-au zis că am întârziat și eu i-am întrebat ce să fac.

Am mâncat foarte mult; era foarte bună mâncarea. Am terminat de mâncat, apoi m-am spălat pe mâini, m-am dus afară și am stat puțin la soare să mă bronzez și m-am dat puțin cu bicicleta. După toate acestea, ne-am dus cu autobuzul până la Alba-Iulia. Când am ajuns la alba, m-am întâlnit cu

Răzvan. Era îmbrăcat frumos, într-un constum. Își găsise de lucru. Am făcut poze cu el și cu prietenii mei. Apoi l-am pupat și am plecat la plimbare cu Vlăduț și încă prieteni de ai mei. Îmi era foarte sete și mi-am cumpărat o înghețată foarte răcoroasă, de ciocolată și vanilie. Am stat să povestesc cu fetele, apoi ne-am dus la restaurant și am mâncat pizza. Am mâncat mult și m-am săturat. I-am mulțumit Domnului pentru tot. Apoi ne-am dus în autobuz și am pornit spre Cluj-Napoca. Am ajuns la școală și eram tristă pentru că nu-mi place să rămân aici și îmi plăcuse mult acolo, la Hunedoara .

M-am bucurat mult acolo. Sincer, aș vrea să rămân acolo o săptămână. Mi-am petrecut tot timpul cu colegii, prietenii și cu profesorii mei. Am vizitat multe acolo, dar nu-mi mai aduc aminte tot ceea ce am vizitat. Sper să mi amintesc ce am văzut în curând. Îi mulțumesc mult doamnei pentru că m-a invitat într-o excursie așa frumoasă.

Jurnal de călătorie Ilea Letiţia clasa VI-A

Am intrat în autobuz și am stat pe scaun lângă Nagy Eva. Eu și Eva am dormit până am ajuns la Castelul Corvinilor din Hunedoara. Am vizitat castelul și era frumos. Am ascultat ce au spus profesorii despre istoria castelului, după ceea am mers să vizităm cetatea dacă și apoi am plecat la Hotelul Cotiso. Am fost fericită că am mers la cel mai frumos hotel din lume. Apoi ne-am dus în sala de mese și am mâncat carne, cartofi prăjiți și varză. Mâncarea a avut un gust bun.

După ce am mâncat, ne-am dus afară să ne jucăm. Am căzut pe iarbă pentru că era noapte și întuneric. Am povestit cu elevii și apoi m-am dus în camera mea pentru că eram obosită. Am povestit cu colegele mele, Adina și Roberta, în cameră până la ora unu noaptea, apoi ne-am culcat.

Dimineața ne-am trezit la ora opt fix, ne-am spălat pe dinți și ne-am îmbrăcat în haine curate, apoi am aranjat patul și la ora nouă fix ne-am dus afară să ne jucăm și ne-a plăcut, apoi la ora zece fix ne-am dus în sala de mese și am mâncat pâine cu unt și gem și am povestit cu fetele din clasa VII A și a VIII A. După ceea ne-am pregătit bagajele, le-am pus în autobuz și apoi am plecat la Alba-Iulia. Am vizitat orașul Alba-Iulia și era frumos orașul. Apoi ne-am dus într-un parc și ne-am jucat și am mâncat o înghețată cu ciocolată. Apoi am mâncat

calmi pizza și am băut suc, ne-am dus în autobuz și eu am adormit din nou lângă Eva

Când am ajuns la Cluj, domnul Bogdan ne-a trezit și ne-a zis că am ajuns. La școală mă aștepta mama mea cu mașina. M-a condus cu mașina până la bloc.

Am ajuns acasă și am anunțat-o pe profesoară că am ajuns cu bine acasă. Apoi i-am povestit mamei mele cum a fost în excursie.

Jurnal de călătorie Ilea Carina clasa VIII-A

La ora 11:26

Am plecat la Hunedoara cu autobuzul. Eu și Ștefania făceam poze, iar celelalte două fete, Eva și Letița, adormiseră.

La ora 12:45

Autobuzul s-a oprit și am mers la Castel.

La ora 12:55

Cu toții am mers la terasa „Hunedoara” și am mâncat. Mie nu mi-a plăcut mâncarea.

Profesorii mi-au zis că trebuie să mănânc și eu m-am supărat pe ei. Nici Letiția nu voia să mănânce decât un șnițel.

La ora 13:38

Am intrat pe poartă în castel. M-am plictisit uitându-mă la castel.

Eram, totuși, fericită că pot face poze cu Letița.

La ora 14:19

După ce am coborât din autobuz, am făcut poze. Am mers la fântâna din legendă. Era ceva lung acolo jos și am făcut poze.

Am terminat, iar doamna Gabi m-a privit cu îngrijorare, crezând că m-am certat. După ce au plecat ceilalți, am plâns. Domnul Bogdan și doamna Adriana m-au îngrijit.

Doamna Adriana mi-a dat o monedă și am aruncat-o în Legenda Fântânii. Adriana mi-a zis să-mi pun o dorință și apoi să arunc moneda în fântână.

La ora 14:35

După ceea am intrat în camera plină de animale.

Off, sărmanele animale.

Cred că am văzut un schelet într-o cutie. Eram cu Letița când l-am văzut.

La ora 14:44

Eu și Letița ne-am dus cu grupul. Ceilalți elevi o priveau pe doamna Gabi și erau atenți la ce spunea, dar eu nu eram atentă, ci mă uitam la ușa din perete. Nu-mi venea să cred că acolo sus era o ușă fără podea. Pe mine și pe Letița ne-a surprins.

La ora 14:59

Am intrat în sala de dans (unde mai demult erau regina, regele și alții). Era o masă lungă cu multe scaune. Letița voia să stea pe scaun. Ei bine, și eu m-am așezat lângă Letiția pe scaun. Și am făcut poze.

La ora 15:23

După ce am terminat, am ieșit la poartă și am văzut că acolo scria „închisoare“. Voiam să văd ce este acolo.

Am intrat în închisoarea aceea și am văzut că era un om legat la gât. De fapt, era un om fals. Am râs pentru că sora mea Letița a rămas șocată.

La ora 17:56

În drumul spre Sarmizegetusa m-am plictisit. Am ajuns acolo și m-am plimbat și era plictisitor, de asemenea. Se vorbea ceva despre gladiatori, daci și romani.

La ora 20:05

Ajunse la hotelul Cotiso din Hunedoara, ne uitam curioase în jur. Era frumos, dar toți am mers repede la bucătărie ca să mâncăm. A avut gust bun mâncarea. I-am dat salata mea de varză Letiţiei și ea s-a bucurat.

La ora 21:40

Eu și Ștefania eram curioase să vedem ce este în camera noastră. Ce pat dulce era! Credeam că este o cameră de lux. Eu și Ștefania ne-am bucurat.

La ora 22:01

Eu mă plimbam pe afară. Era noapte. Am decis să mă joc și eu cu ceilalți. Nu prea vedeam bine că era întuneric, dar eram fericită și bucuroasă.

Letița se juca cu colegele sale, care se ascundeau prin pădure și pe câmpie.

La ora 23:41

Eu și Ștefania ne-am dus la culcare, iar Letița continua să se joace până la 1:07.

La ora 9:55

M-am trezit, era mai frumos decât în somn. Am făcut poze la cameră. A fost frumos în seara de dinainte, în care ne-am distrat atât de bine.

La ora 11:09

Eu și Ștefania ne-am plimbat prin păduri. Am găsit ceva: un gard și în spatele gardului era un râu.

Era foarte frumos râul și podul de lemn care îl traversa, de asemenea. Am trecut podul acesta. Letiția era fericită și credea că acest pod este o surpriză. Apoi eu și Letiția ne-am dus să ne cumpărăm pepsi.

La ora 11:49

Eu eram supărată pe ceilalți copii din clasa VII-A care nu voiau să mă lase să mă dau cu bicicleta. Ei bine, eram supărată tare.

A venit sora mea și m-a îngrijit și mi-a zis să mă calmez și să nu mai fiu supărată.

La ora 12:28

Off, nu mi-a plăcut să fac poze cu ceilalți elevi. Profesorul de atelier m-a certat ca să mă duc să fac poză și eu l-am ignorat și apoi m-a certat și Gabi.

Off, am plâns. Nu m-am mai putut opri din plâns. Am urcat în autobuz. Domnul Bogdan m-a intrebat dacă plâng și eu nu am vrut să vorbesc cu el. Apoi autobuzul a pornit. Ștefania m-a îngrijit și am reușit să mă opresc din plâns.

La ora 14:20

Am ajuns la Alba-Iulia și era așa de plictisitoare. Eu și alții am mers la biserică.

La ora 14:47

După ce am terminat de vizitat, ne-am dus într-un parc. Mi-am cumpărat o înghețată. Ce dulce era înghețata de numai doi lei!

Letitei i-a plăcut înghețata. Toate suntem înnebunite după înghețată.

La ora 17:07

Era foarte cald și mergeam la pizza, Letiției nu i-a plăcut pizza și mi-a dat-o mie. Am mâncat destulă pizza, cât să îmi ajungă pentru multă vreme. Apoi am stat la restaurant. Ștefania m-a rugat să îi împrumut câțiva bani. I-am dat banii Ștefaniei să își cumpere ceva de la magazin.

La ora 19:45

Am stat prea mult acolo, la fel ca alții (am întârziat în grup), apoi ne-am dus la autobuz.

Mai târziu, Ștefania mi-a dat înapoi banii și i-am mulțumit.

Eva și Letiția dormeau în autobuz și eu și Ștefania povesteam mult și eram fericite.

Jurnal de călătorie Nagy Timea, clasa IX-A

Dimineața m-am trezit la ora șase fix, m-am îmbrăcat și m-am pregătit, apoi m-am dus să mănânc micul dejun, apoi m-am dus în clasă. Abia așteptam să merg în excursie la Hunedoara. Mi-a plăcut că am stat în autobuz și am povestit cu prietena mea și cu colega mea.

Am ajuns la Hunedoara și am vizitat Castelul Corvinilor. Am vizitat arme vechi de acum mulți ani, doamna ne povestea despre trei turci care au săpat o groapă mare în cincisprezece ani, și despre alte războaie.

După ce am vizitat tot, ne-am dus în autobuz. Muream de cald și eram puțin obosită, dormisem puțin. Am ajuns la pensiunea Cotiso, de trei stele. M-am dus în dormitor și era foarte frumoasă camera, abia așteptam să mă duc la cină împreună cu liceul, mai ales clasa XI-A. Am mâncat cina și era foarte bună, avea gust bun, apoi m-am dus afară cu prietena mea și ne-am distrat până seara. Era foarte cald și plăcut. M-am dus la dormitor cu colega mea și am povestit , apoi am făcut baie și apoi ne-am culcat până în a doua zi. Dimineața m-am trezit fericită pentru că ieri seara ne-am distrat și așteptam să mănânc micul dejun. În bucătărie am povestit cu clasa XI-A și apoi m-am dus afară și m-am jucat. După aceea, ne-am dus cu autobuzul la Alba-Iulia și am vizitat orașul frumos. Ne-am dus la biserică apoi m-am dus afară lângă un parc cu o fântână mare. Apoi ne-am dus la un restaurant și am mâncat pizza și am băut suc și apoi am povestit cu prietenii mei din liceu. M-am dus la autobuz și eram foarte obosită și am dormit până am ajuns la Cluj-Napoca și abia așteptam să intru în școală.

A fost foarte frumos și plăcut.

Miercuri

Ora 9:00

Am pornit.

Ora 11:30

Când am plecat la Hunedoara, în autobuz, am văzut pe Eva și pe Letiția că au adormit în autobuz, iar eu și Carina făceam poze, apoi și noi am adormit. Când eu am adormit, câțiva elevi mi-au făcut poze.

Ora 12:45

Autobuzul se oprea, am ajuns la Hunedoara și ne-am dus la Castel.

Ora12:55

Toată lumea mergea la terasa Hunedoara să mănânce, dar eu am văzut ca Carina și Letiția nu voiau să mănânce, mie mi-a plăcut mâncarea. Apoi eu și Eva ne-am dus până la toaletă... mi s-a făcut rău...

Ora 13:36

Am intrat în Castel și era plictisitor. Eram tristă pentru că Eva nu a venit cu mine, ea a rămas pe scaun.

Ora 16:30

Era în drumul spre Sarmizegetuza și m-am plictisit.

Ora 20:05

Am ajuns la hotelul Cotiso în Hunedoara, eram curioasă. Era foarte frumos hotelul. Am mers la bucătărie să mâncăm. Mâncarea a avut gust bun: cartofi prăjiți, varză, piept de pui și clătite cu ciocolată.

Carina i-a dat salata de varză Letitei și ea era foarte bucuroasă, iar Letiția i-a dăruit pieptul și cartofii Carinei, îi era foame. Eu am întrebat-o pe Carina dacă îi este foame și ea mi-a zis că îi este chiar foame și mâncarea este foarte bună. Apoi pe Carina o durea burta și pe mine la fel!

Ora 21:40

Eu și Carina eram curioase să vedem ce este în camera noastră. Ce dulap și baie! Eu și Carina eram fericite și ne-am bucurat.

Ora 23:12

Eu m-am dus afară. Eu și prietenii mei stăteam pe bancă. Mie îmi plăcea noaptea.

Eu și Marius Roman am ascultat muzică și ne-am distrat, apoi eu cu Eva și Csabi am povestit.

Ora 23:45

Eu și Carina am în cameră. Eu făceam baie și Carina voia să doarmă la 23:59. Eu nu dormeam... eram tristă pentru că voiam să povestesc cu părinții și bunicii mei, dar aici nu era semnal. Eu mă culcam până la ora 1:59.

Ora 8:00 Joi

M-am trezit și voiam să sun pe bunicii mei, dar nu era semnal... atunci mă puneam în pat, eram foarte obosită și mi era somn. Carina încă mai dormea.

Ora 9:55

M-am trezit , iar Carina făcea poze în cameră, apoi eu și Carina făceam poze.

Era așa de frumos azi și în aceea noapte.

Ora 11:00

Am ieșit afară, mă uitam la copii cum se joacă și stăteam la aer.

Ora 12:05

Toți mergeam în bucătărie să mâncăm: pate, unt, dulceață de vișine și caise, ochi de ouă și un ceai. Apoi toată lumea mergea afară.

Ora 12:05

Eu și Carina ne-am plimbar afară prin pădure. Am văzut un gard, și în spatele gardului era un râu. Era foarte frumos râul. Carina și Letiția erau fericite pentru că au văzut acest pod ca o surpriză. Domnul Bogdan a venit lângă mine pentru că voia să facă o poză cu mine în pădure.

Ora13:00

Eu cu Eva și Csabi stăteam pe bancă și făceam poze. Am văzut-o pe Carina supărată, dar nu știam de ce este supărată.

Marius Roman m-a chemat pe mine să mă joc tenis cu el.

Apoi eu și Eva mergeam să cumpărăm niște apă și suc.

Ora 14:30

Nu-mi plăcea să fac poze cu toți. M-am dus în autobuz și am văzut-o pe Carina plângând și era supărată.

Apoi autobuzul a pornit.

Ora 15:40

Am ajuns la Alba-Iulia, iar eu nu puteam să mă duc la biserică. Eva era foarte bolnavă și nu voia să meargă, atunci eu și domnul Bogdan am stat în autobuz să avem grijă de ea.

Ora 16:47

După ce au terminat elevii de vizitat Cetatea, eu și Eva am mâncat înghețată și apoi m-am jucat volei cu Sara și Ioana.

Ora17:07

Era foarte cald și mergeam la pizza. După ce am mâncat, am stat la restaurant. Am stat prea mult la fel ca alții. Am rugat-o pe Carina să mi împrumute bani și o să îi dau înapoi pentru că am uitat banii în autobuz. Mi-am cumpărat suc de portocale, apoi ne-am dus la autobuz, Eva și Letiția dormeau mult în autobuz. Am povestit cu Carina mult, eram fericite și nebune.

Jurnal de călătorie Bompa Adrian. Excursie la Hunedoara

Miercuri,10 iunie 2016.

La ora 8 am început să-mi pregătesc geanta pentru excursie. Eu am povestit cu colegii mei. Și apoi a venit autobuzul la ora 8 jumătate, pe stradă. Mi-am luat rămas bun de la colegii mei, am pornit la drum. Eu am luat geanta cu mine și m-am dus afară și am asteptat cu profesorul și elevii. Am intrat în autobuz, stau pe scaun și am povestit cu băieții și fetele despre comedie. Acum am început să pornim spre Hundeoara. Eu mă simt obosit și mă odihnesc.

Vlad mi-a făcut poze mie când dormeam, deoarece dormeam cu gura căscată, și Radu la fel. După ce m-am trezit, colegii mei mi-au arătat pozele care mi le-au făcut atunci când dormeam și nu m-am supărat.

Am ajuns la Castel și am făcut poze frumoase. Eu și Csabi am povestit despre istorie și războaie. Când doamna Gabi ne-a făcut un semn cu mâna să fim atenți la ea, am fost atenți. Ea ne povestea despre istoria castelului. Eu am înțeles ce a zis Gabi pentru că ne-a explicat foarte clar.

Am făcut poze la obiectele care erau în castel. Și pedagogul Bogdan avea aparat foto și ne-a făcut multe poze. Am terminat de vizitat și ne-am dus să mâncăm. După ce am terminat de mâncat, am făcut curat apoi am stat vreo 30 minute să ne jucăm fotbal sau volei.

Mi-a plăcut mult acolo, apoi am urcat în autobuz și am pornit spre Pensiune. Când am ajuns acolo, eu l-am ajutat pe profesor să ducă bagajul în cameră. Și mi-am ales o cameră, împreună cu băieții. M-am simțit bine, și ne-am jucat în curtea pensiunii forbal cu colegii mei. Apoi a venit cineva să ne anunțe să venim la masă să mâncăm cina.

M-am spălat pe mâini și am povestit cu Denisa. Am stat cu colegii la masă și am așteptat mâncarea. Mi-era foarte foame. A venit o servitoare și ne-a adus mâncarea, care era delicioasă și m-am săturat apoi m-am dus afară să mă joc în continuare. Până o seara ne-am jucat pedeapsa cu sporturi.

Eram foarte epuizat și m-am dus să mă odihnesc. Dimineața m-am trezit cam la ora 8 sau 9. M-am uitat la televizor și am văzut de pe geam că sunt băieții afară, care mă cheamă să vin să mă joc fotbal cu ei. Am lăsat televizorul, pentru că nu era ceva interesant de vizionat și m-am dus afară la ei.

La ora 10, ne-am dus să mâncăm micul dejun, Era delicioasă mâncarea. Apoi am continuat să mă joc fotbal cu băieții. Era cald și soare.

La ora 12 ne-am pregătit ghiozdanele pentru plecare și le-am pus în autobuz. Eram puțin supărați pentru că am vrut să mai rămânem în excursie.

Am mers la Alba-Iulia, orașul acesta era mare și frumos și mi-a plăcut și acolo.

Am vizitat cetatea și era interesant acolo, și poveștile vechi care s-au întâmplat acum mulți ani erau interesante de asemenea. Apoi am mers la o biserică ortodoxă și apoi la una catolică să le vizităm și ne-am rugat. Ne-am întâlnit cu Răzvan, care era elev la noi la școală, Acum el lucrează acolo, la cetate, era îmbrăcat în haine frumoase ca de armată și avea o sabie.

Am cumpărat șase înghețate de căpșuni și am mâncat, doamna Gabi a zis că vrea să mâncăm pizza și ne-am dus la un restaurant să mâncăm. M-am săturat, iar pizza era foarte bună.

Ne-am dus la magazin să ne cumpărăm dulciuri și apă pentru drum și acest magazin era ieftin. Am făcut câteva poeze ca amintire. Și am pornit spre Cluj-Napoca.

Îți mulțumesc, Gabi pentru că m-ai ales pe mine în excursie și ai un suflet bun.

Cu drag,

Bompa Adrian.

Jurnal de călătorie Bianca Grigor

Eu, Eva. N, Sara, Ioana și Maria ne uitam pe geam după autobuzul roşu şi grupul profesoarelor. Maria şi cu mine stăteam pe scaun, când au venit Gabi şi domnul Vasile ca să adune telefoanele de la clasa ei. Mă uitam pe geam la drum. Am oprit la benzinăria Mol. Afară, era un miros puturos, pentru că era un camion cu oi şi vaci.

Şi apoi drum.

Am adormit şi când m-am trezit, am ajuns la HUNEDOARA. Noi ne uităm la CASTELUL CORVINILOR în timp ce mâncăm ce ne-am pus de la școală: carne şi salam şi unt. Plecăm spre CASTELUL CORVINILOR din Hunedoara ca să îl vizităm. Este frumos şi mare. Gabi a fost interpret pentru noi și ne-a povestit despre cum a fost în războaie.

Eu m-am speriat de animalele din castel și de vânători. Vânătorul acesta a împușcat animalele, și mie îmi este milă de ele. Am văzut și oasele unei fete care a murit acum o mie de ani. Asta m-a făcut să rămân cu gura cascată. Am vizitat și castelul, avea multe obiecte rupte.

A fost interesantă legenda cu fântâna, despre cei trei turci care au săpat 28 de metri până au găsit apa, în 15 ani. Am pornit cu autobuzul spre pensiunea Cotiso. Am ajuns cu bine, am coborît din autobuz și ne-am spălat pe mâini și am mâncat cina.

După ce am mâncat cina, eu și Maria ne-am ales o cameră. Camera noastră era albastră și frumoasă.

Apoi ne-am dus afară și ne-am jucat. Am căzut de multe ori pe iarbă și nu m-a durut deloc.

Am fost veselă și ne-am distrat. Mi-a plăcut. M-am jucat și fotbal. Pe la ora 12 ne-am dus la dormitor și am făcut baie, apoi ne-am uitat la televizor. Am dormit.

Dimineața m-am trezit și m-am îmbrăcat cu alte haine, apoi am mers afară să mă joc. Am mâncat micul dejun, apoi mi-am pregătit ghiozdanul și l-am pus în autobuz. Am mai stat puțin până terminau și ceilalți elevi de făcut bagajul. M-am jucat puțin cu bicicleta. Am făcut poze, apoi ne-am dus cu autobuzul spre Alba Iulia. Am vizitat Cetatea Alba Carolina și am mâncat pizza, apoi ne-am dus spre Cluj.

Seara am dormit bine.

Jurnal de călătorie Maria Sîngeorzan

La început, 10 mai,la 6:17 m-am sculat. am mers la masă şi am mâncat puţin şi am luat ghiozdanul. Era ora 8, am crezut că plecăm acum, dar nu, mai trebuia să aşteptăm o oră. Pornim pe la ora 9. Noi şi elevii din liceu ne-am dus în autobuzul roşu şi am ocupat scaunele. Drumul era lung. Am făcut o pauză la o benzinărie, acolo mirosea ciudat pentru că benzinăria se afla lângă o fermă de animale.

Am mâncat popcorn cu caşcaval şi am făcut puţine poze. Apoi am continuat încă un drum lung.

Ne-am oprit în alt loc să mâncăm prânzul. Am luat un sendiviş şi şniţel şi am băut două ori cană cu apă. După am intrat la Castel Corvinilor din Hunedoara. A venit o doamnă care să ne povestească despre istoria castelului, iar doamna Gabi făcea semne. Iar noi am înţeles cum a fost în secolele 14 şi 15.

Am intrat înăuntru să vizităm şi am văzut oasele unei fete într-o vitrină. Fata aceasta a murit acum o mie de ani. Am ascultat cum doamna Gabi ne-a povestit despre această groapă unde oamenii răi erau puşi acolo cu urşi. Am ascultat cum ne povestea şi despre legenda fântânii. Pe fântână scria „apă ai, inimă nu ai”.

Am făcut multe poze acolo la castel.

Am plecat spre Pensiunea Cotiso. Era așa de mare pensiunea. M-am spălat pe mâini și am mâncat catofi pai, varză, grătar, două clătite cu nutella.

Am luat ghiozdanul și m-am dus în camera mea și a Biancăi care este albastră. Am pus hainele în dulap. Camera era frumoasă, și baia la fel. Apoi am mers afară și m-am jucat mult cu copii și cu elevii din liceu. Ne-am juca „provocarea” până la ora 1, apoi m-am dus la dormitor și am făcut

baie, apoi ne-am schimbat ăn pijama și ne-am uitat la televizor. Ne-am culcat.

Dimineața m-am trezit și m-am îmbrăcat cu alte haine. M-am spălat pe dinți și pe față, apoi m-am dus să mă joc cu bicicleta afară. Au venit și elevii din liceu afară și ne-am jucat împreună.

M-am dus la masă şi am mâncat: unt, gem cu vişine şi caise, pateu de porc, roşie, castraveţi şi ceai de tei şi a fost foarte bun. Am luat ghiozdanul din cameră și l-am pus în autobuz apoi ne-am mai jucat câteva minute și am făcut poze.

Am plecat spre Alba Iulia. Am ajuns cu bine și am vizitat Cetatea Alba Carolina, centrul, biserica ortodoxă și catolică. Am cumpărat o înghețată cu ciocolată Kinder. Am mâncat pizza, a fost foarte delicioasă.

***

MARA

- Minunat! exclamă Matias fericit. Dacă nu aș ști prin ce peripeții ați trecut, aș scrie fiecare cuvințel scris în aceste jurnale!

Apoi, și-a îndreptat privirea spre curteni și a zis:

- Aceștia sunt noii cavaleri! Salvatorii Ordinului! Primiți-i cu căldură și respect, căci fără ei, munca noastră de secole ar rămâne ascunsă și prăfuită în biblioteca unui castel scos în afara timpului!

Am fost copleșiți de aplauze, îmbrățișări și... mâncare! multă, multă mâncare. Am petrecut ca în basme, trei zile și trei nopți.

Ziua 6:

Petrecere.

Ziua 7:

Petrecere.

Ziua 8:

Petrecere.

Cu tristețe, după atâta veselie, am simțit că e timpul să plecăm. I-am spui asta lui Matias, care, zâmbindu-ne mai trist decât îl văzusem vreodată, ne-a spus:

- Sunt foarte mândru de voi. Sunteți exact așa cum ar trebui să fie toți cavalerii-corbi: curajoși, creativi, sinceri, generoși și harnici. În loc să stați aici, cu noi, să petreceți la infinit, ați ales să mergeți înapoi în lume, ca să duceți poveștile și magia pe care le-ați descoperit la acest castel. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi și pentru că m-ați ajutat să am curajul de a-i dezvălui tatălui meu cine sunt.

După aceea, ne-a dat fiecăruia câte un inel cu pecetea corbului și ne-a urat succes în aventurile noastre viitoare și ne-a spus să nu uităm de el și de ceilalți curteni și cavaleri și să mergem în vizită.

Am plecat spre pădurea unde ne trezisem, călare pe niște cai fermecați. În scurt timp am ajuns la autocar, în 2017. De data aceata, profesorii și turiștii de mișcau, iar doamna Gabriela ne spunea legenda lui Iancu și a corbului. Noi am zâmbit unii spre alții și am ascultat ceea ce deja știam și chiar rescrisesem după cum ne-am imaginat.

corbul/MARA

I-am privit cu mare tristețe când au plecat. Flăcările lor ne-au încălzit tuturor sufletele și ne-au umplut de energie creativă și de magie. Știam că îmi va fi foarte dor de ei și că vor lăsa la curte un gol ce nu se va mai umple niciodată. Totuși, eram foarte mândru de alegerea lor. De entuziasmul cu care doreau să răspândească poveștile în lume.

Inelele îi vor aduce înapoi când va sosi timpul. Până atunci, le vom duce dorul.

Castelul Corvinilor, al Corvineştilor sau al Huniazilor. Unul născut din legende, cel recunoscut între clădirile groazei

În inima munților, între mit și realitate, îmbinând arta gotică cu legendarul, își deschide porțile, scârțâind a mister și terifiant, Castelul Huniazilor. Primele informaţii despre renumita construcție ne parvin de la călătorii străini care vorbesc despre o cetate strălucită şi puternică, săpată în stâncă, în care nu se putea pătrunde decât pe o funie trasă de o macara. Dacă este adevăr sau legendă, dacă printre turnuri și bastioane se ascund nobili, cavaleri, domnițe, călugări, prizonieri turci, vampiri sau spirite care bântuie castelul, nu știm sigur, dar știm cu siguranță că cetatea medievală de la Hunedoara este un punct turistic transilvănean încărcat de istorie și semnificație.

Castelul Corvinilor este unul din cele mai importante monumente de artă feudală gotică din Europa. Are 42 de încăperi, două terase, două poduri și o suprafață construită de 7.000 de metri pătrați. Acesta a fost ridicat de către Ioan de Hunedoara, pe o stâncă la poalele căreia curge pârâul Zlaști, pe locul unei vechi întăriturI. Cetatea a fost una dintre cele mai mari și vestite proprietăți ale lui Iancu de Hunedoara, fiind atât punct strategic, cât și reședință feudală. Cu trecerea anilor, diverșii stăpâni ai castelului i-au modificat înfățișarea, îmbogățindu-l cu turnuri, săli și camere de onoare.Printre interesantele puncte de atracție ale castelului se numără Turnul Capistrano, Sala Cavalerilor, Bastionul Alb și Turnul Buzduganelor. Pentru prezentarea actuală, castelul a fost restaurat și transformat în muzeu. Ca și element de interes, în aripa Matia se deslușește estompat, cea mai veche frescă laică din Transilvania, care pare a ne prezenta legenda familiei Corvinilor, amintind faptul că Ioan de Hunedoara ar fi fost fiul nelegitim al regelui Ungariei. După cum bine se știe, pe blazonul familiei Corvinilor este inscripţionat un corb care ţine în cioc un inel de aur. Legenda spune că Iancu de Hunedoara ar fi odrasla nelegitimă a regelui Ungariei, Sigismund de Luxemburg, cu o frumoasă femeie din Ţara Haţegului. Pentru a o feri de rușine și cu promisiunea de recunoaștere a copilului zămislit, regele îi dăruiește femeii un inel pentru pruncul nenăscut, cu scopul ca acesta să fie acceptat de familie peste ani, când va merge la curtea regală. În timpul unei călătorii de vânătoare, inelul este uitat pe o margine a ştergarului pe care erau puse merindele pentru prânz. Un corb, atras de strălucirea acestuia, îl fură zburând cu el în cioc. Copilul Iancu

ia un arc şi trage asupra corbului, recuperând astfel inelul. Când creşte şi ajunge la curtea regală, el povesteşte întâmplarea, iar regele, uimit şi totodată impresionat de această ispravă, decide că simbolul familiei hunedorenilor să fie corbul cu inel de aur în cioc. De aici provine și numele familiei, de la latinescul ”Corvus”, însemnând Corb, pasăre care simboliza înţelepciunea şi longevitatea. Printre legendele născute între porțile castelului, se aud inclusiv șoapte murmurate despre temutul Vlad Țepeș, care ar fi fost închis vreme de 7 ani în temnița construcției fortificate. Prizonier fiind, Țepeș a fost obligat să se hrănească cu șobolani și să trăiască în permanență cu spaima morții iminente. Astfel, și-ar fi pierdut mințile, devenind ulterior prototipul vestitelor povești cu Dracula. O altă legendă se leagă de fântâna din curtea interioară a castelului. Se zice că aceasta ar fi fost săpată de trei prizonieri turci, cărora li s-a promis în schimb libertatea. Prizonierii ar fi muncit timp de 15 ani pentru a găsi apă și, în ciuda acestui fapt, tot nu au fost eliberați din sclavie. Ca ultimă dorință, ei au cerut permisiunea de a scrie pe zidul fântânii “Apă ai, inimă n-ai”, ca un reproș față de promisiunea încălcată.Turiștii obișnuiesc să arunce monede în adâncul acesteia, pentru a plăti simbolic truda prizonierilor și nu în ultimul rând, cu gând de superstiție spre a le fi îndeplinite dorințele. Povestea turnului Capistrano, este și ea una extrem de interesantă. Turnul găzduiește o cameră rotundă, austeră, în genul unei chilii. Legenda spune că ultimul locatar a fost surprins spionând tot ce se petrecea în Sala Dietei, printr-o gaură făcută în zid. Ca urmare a descoperirii, călugărul spion a fost zidit de viu într-o firidă săpată în zidul camerei. Se zice despre această nişă că a fost construită în secolul al XV – lea, având caracter secret. De existenţa ei nu ştia nimeni, în afară de Ioan (Iancu) de Hunedoara şi confesorul său, Ioan de Capistrano. Nişa avea săpată în perete un fel de ascultătoare în formă de pâlnie mascată foarte bine în partea dinspre sală, de unde părintele Capistrano spiona pentru Ioan de Hunedoara şedinţele de consiliu care se desfăşurau în lipsa guvernatorului. El nota pe o listă numele nobililor care s-ar fi împotrivit propunerilor politice ale acestuia, iar apoi prezenta lista cu cei ce se opuneau şi în funcţie de vinovăţia acestora urma pedeapsa cu tăierea nasului, scoaterea unui ochi, tăierea limbii sau turnarea în urechi a plumbului topit. Despre legenda Castelului Corvinilor, despre fantome, cavaleri, domnițe, călugări spioni, despre legenda trapei din Sala Cavalerilor, a gelosului viteaz Török Ioan și a soției lui, despre Matia Corvin şi călugării roşii, despre mister, istorie, tradiție, artă și turism se pot vedea și auzi după porțile de lemn ale Castelului Corvineștilor, într-o

fericită îmbinare a goticului cu elemente baroce și renascentiste.

Legenda corbului

Pe blazonul familiei Corvinilor (provine din latinescul "Corvus", care înseamnă "Corb") este inscripționat un corb care ține în cioc un inel de aur. Atribuirea acestui simbol al familiei are o legendă. Se spune că Ioan de Hunedoara era fiu nelegitim al lui Sigismund de Luxemburg, rege al Ungariei, cu o frumoasă femeie din Tara Hațegului, pe nume Elisabeta.

Pentru a o feri de necinste, regele îi dă de soț pe unul din vitejii săi, Voicu, dăruindu-i totodată și un inel ca dar pentru copilul nenăscut, cu scopul de a fi recunoscut atunci când va crește și va merge la curtea regală. În timpul unei călătorii facute de familia lui Voicu, poposind pentru a prânzi, inelul este uitat pe o margine a ștergarului pe care erau puse merindele. Un corb, atras de stralucirea inelului îl fură încercând să plece cu el. Copilul Ioan de Hunedoara ia un arc și săgetează corbul, recuperând astfel inelul. Atunci când crește și ajunge la curtea regală, povestește această pațanie, iar regele, impresionat de această istorie, decide ca simbolul familiei hunedorenilor să fie corbul cu inel de aur în cioc.

Legenda fântânii

Se povestește despre această fântână că a fost săpată de catre trei prizonieri turci pe care Ioan de Hunedoara în ținea în castel. Ioan le promite celor trei că îi va elibera dacă vor săpa o fântână cu apă buna. Prizonierii, animați de speranța eliberării, sapă în stâncă timp de 15 ani și a 28 de metri adâncime reușesc să găsească prețioasa apă.

Numai că între timp Ioan murise iar soția sa, Elisabeta Szilagyi, a decis să nu respecte cuvântul dat de soțul său și nu îi eliberează pe cei trei turci, hotarând să fie ucisi. Prizonierii, ca ultimă dorință, cer permisiunea să scrie pe cheile fântânii o inscripșie: „Apă ai, inimă nu", ca un reproș pentru promisiunea făcută și nerespectată. De fapt, inscripția descifrată de Mihail Guboglu glăsuiește astfel: „Cel ce-a scris-o este Hassan, prizonier la ghiauri în cetatea de lângă biserică". Caracterele vechi arabe conținute de inscripție o datează la mijlocul secolului al XV-lea. Poziția actuală a inscripției este pe unul dintre contraforții capelei.

Legenda construirii cetății din Hunedoara

Spun că zâne trei deodat
Trei cetăți au ridicat
Una-n Hunead, cealaltă
La Gradiște-n deal înalt
Alta Orlea p-un deal mare,
Pe sub care Streiul trece
Cu șuvaitură tare,
Cu păstravi și apă rece.
Când odată se-ntalniră,
De cetăți s-au întrebat,
Ceste două sus săriră
Și superb au cuvântat:
Nostrele cetăți pe mane
Ori ajute ori n-ajute
Domnul, gata le vom pune,
Hinedoara spune iute:
Și eu pest-o săptămână
De-mi ajuta Dumnezeu,
Și-mi va fi cu îndemană
Voi fini tot lucrul meu.
Iaca dar c-a ei cetate
Bună fu și azi se vede
Dar căzut-au celelalte
Stând zidiri cu iarba verde.
Doua zâne într-acea oră
Fier cumplit aridicară
Iute după Hinedoara
Învârtind îl aruncară
Care către munți fugise
De mânia celor două
Și la țară mai sosise.
Fierul muntele în două
L-au lovit și l-au tăiat,
D-ice muntele și nouă
Se numește Retezat.

(Din istoria vicariatului greco-catolic al Hațegului, dr. I. Radu, p. 9-10)

Imagini din Excursia realizată la Castelul Corvinilor, 2015, în cadrul proiectului „Exploratori în vatra Sarmizegetusei”

BRAVO

Revista elevilor Liceului Tehnologic Special pentru Deficienţi de Auz
*Cluj-Napoca * Nr. 9/2018*

Proiectul:

„Exploratori în vatra Sarmizegetusei”
Portofoliu-jurnal al călătoriei reale şi fantastice
a elevilor clasei a IX-a

RISOPRINT
Cluj-Napoca • 2018
ISSN 2602-1129
ISSN-L 2602-1129